

UDKAST

Fremsat den xx. februar 2026 af minister for digitalisering (Caroline Stage Olsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester¹ (finansiering af Teleankenævnet, udbydernes bistand til politiet, tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata, midlertidige afgørelser m.v.)

§ 1

I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 681 af 16. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 6 indsættes:

»§ 6 a. Udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om betaling og opkrævning.«

2. I § 10, stk. 1, udgår »til slutbrugere«.

3. § 20 affattes således:

»§ 20. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-9, § 10, stk. 1 og 2, §§ 11 og 14-19 og regler samt vilkår udstedt i medfør heraf.«

4. I § 24 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Digitaliseringsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af numre, nummerserier, koder og adresser, jf. stk. 1, til offentlige

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 321, side 36 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (e-databeskyttelsesdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 201, side 37.

UDKAST

myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug.«

5. § 25, stk. 1, affattes således:

»Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, og hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.«

6. I § 25, stk. 3, ændres »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«.

7. § 31, stk. 1, affattes således:

»Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der vidertildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.«

8. I § 31 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. En slutbruger skal give samtykke til, at slutbrugerens nummeroplysningsdata må videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, jf. dog stk. 6.«

Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.

9. I § 31, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »jf. dog stk. 5« til: »jf. dog stk. 6«.

10. § 31, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 4 og 5«.

11. I § 31, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 5, nr. 2« til: »stk. 6, nr. 2«.

12. I § 31, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres »stk. 7« til: »stk. 8«.

13. I § 32, stk. 1, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2-4«.

14. I § 32, stk. 2, ændres »§ 24« til: »§ 24, stk. 1,«.

15. I § 32 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

16. I § 55 indsættes som *stk. 7-9*:

»Stk. 7. Erhvervsstyrelsen kan under ekstraordinære omstændigheder, hvor der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.

Stk. 8. I tilfælde som nævnt i stk. 7 skal Erhvervsstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

Stk. 9. Hvis Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse om at gøre afgørelser som nævnt i stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode, skal Erhvervsstyrelsen følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.«

17. § 57 affattes således:

»§ 57. Når Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen i medfør af denne lov vil træffe foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.«

18. I § 60 d, stk. 1, ændres »1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer« til: »2023/2831 af 13. december 2023 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte«.

19. I § 81, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 31, stk. 4-7,« til: »§ 31, stk. 4-8,«.

UDKAST

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2026.

Stk. 2. § 1, nr. 8-12 har virkning fra den 1. januar 2027.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Lovforslagets hovedpunkter
2.1.	Teleudbyderes pligt til at finansiere et uafhængigt klagenævn
2.1.1.	Gældende ret
2.1.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.2.	Teleudbydernes bistand til politiet
2.2.1.	Gældende ret
2.2.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.3.	Konsekvensændring af tilsynsbestemmelsen i § 20
2.3.1.	Gældende ret
2.3.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.4.	Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet
2.4.1.	Gældende ret
2.4.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.5.	Videregivelse af nummeroplysningsdata
2.5.1.	Gældende ret

UDKAST

2.5.2.	EU-ret
2.5.3.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.6.	Samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger
2.6.1.	Gældende ret
2.6.2.	EU-ret
2.6.3.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.7.	Afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang
2.7.1.	Gældende ret
2.7.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
2.8.	Høring i forbindelse med markedsundersøgelser
2.8.1.	Gældende ret
2.8.2.	Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.	Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne

6.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Regeringen (Socialdemokratiet, Venstre, Moderaterne), Danmarksdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Enhedslisten, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Alternativet indgik den 26. juni 2025 en ny telepolitisk aftale om en robust og fremtids-sikret digital infrastruktur i hele Danmark.

Dette lovforslag har til formål at gennemføre dele af den telepolitiske aftale.

I lovforslaget lægges herudover op til ændringer af en række bestemmelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbekendtgørelse nr. 681 af 16. juni 2025 (teleloven).

Lovforslaget indebærer *for det første*, at udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet finansieres af udbydere af elektroniske kommunikations-tjenester. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om betaling og opkrævning. Teleankenævnet er et privat, uafhængigt forbrugerklagenævn, der behandler klager på teleområdet. Forslaget udmønter initiativ 5 i den telepolitiske aftale af 26. juni 2025.

Lovforslaget indebærer *for det andet* forslag om ændring af pligtsubjektet i bestemmelsen om teleudbydernes bistand til politiet, der medfører, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10.

Lovforslaget indebærer *for det tredje* en nyaffattelse af tilsynsbestemmelsen i telelovens § 20, så det klart fremgår, hvilken myndighed der fører tilsyn med de regler, der fremgår af bestemmelsen.

Lovforslaget indebærer *for det fjerde*, at Digitaliseringsstyrelsen vil kunne fastsætte nærmere regler om tildeling af numre, nummerserier, koder og

UDKAST

adresser til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug. Dette vil blandt andet give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, mulighed for at anvende radioudstyr, der kræver danske nummerressourcer.

Lovforslaget indebærer *for det femte*, at Digitaliseringsstyrelsens hjemmel til at opkræve nummerafgifter udvides som konsekvens af, at styrelsen fremadrettet vil kunne tildele nummerressourcer til andre aktører end erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtigheder. I overensstemmelse hermed foreslås det at udvide bestemmelsen vedrørende pligt til betaling af nummerafgift således, at den også omfatter offentlige myndigheder og virksomheder, der tildeles nummerressourcer.

Lovforslaget indebærer *for det sjette*, at reglen om, hvornår udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester skal imødekomme anmodning om nummeroplysningsdata, rykkes fra bekendtgørelse nr. 918 af 3. juni 2024 til teleloven, af hensyn til et sammenhængende overblik.

Lovforslaget indebærer *for det syvende*, at en slutbruger skal give samtykke til, at slutbrugerens nummeroplysningsdata (bl.a. navn, adresse og telefonnummer) må videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. Forslaget udmønter initiativ 7 i den telepolitiske aftale af 26. juni 2025.

Lovforslaget indebærer *for det ottende*, at Erhvervsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om midlertidige foranstaltninger i sager om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Sådanne sager vil således ikke skulle afvente den sædvanlige høringsprocedure i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (teledirektivet).

Endelig indebærer lovforslaget, at når Digitaliseringsstyrelsen henholdsvis Erhvervsstyrelsen i forbindelse med markedsafgørelser vedtager foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist, der ikke må være mindre end 30 dage.

De resterende ændringer af teleloven består af konsekvensrettelser.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Teleudbyderes pligt til at finansiere et uafhængigt klagenævn

2.1.1. Gældende ret

Teleankenævnet er etableret af brancheforeningen Teleindustrien og Forbrugerrådet og fungerer som et privat brancheankenævn, der er godkendt som et alternativt tvistløsningsorgan af erhvervsministeren.

Der findes ikke regler i den gældende telelov om finansiering af Teleankenævnet. Ifølge artikel 25, stk. 1, i teledirektivet, har medlemsstaterne pligt til at sikre mindst ét uafhængigt organ, der bilægger tvister mellem udbydere og forbrugere, der følger af direktivet. Direktivet bestemmer ikke, hvordan tvistbilæggesinstansen skal finansieres.

Teleankenævnet finansieres i dag af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet. Teleudbydere, som hverken er medlem af Teleindustrien eller er tilsluttet Teleankenævnet, betaler kun til Teleankenævnet, hvis klager får helt eller delvist medhold i nævnet, eller der indgås forlig i det væsentlige til klagers fordel. Det er således gratis for teleudbydere uden for samarbejdet at få behandlet en klage i Teleankenævnet, hvis udbyderen vinder klagesagen. I 2023 fik klager medhold eller delvist medhold i 3,8 pct. af sagerne i Teleankenævnet. I 11,3 pct. af sagerne blev sagerne forligt.

2.1.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ministeriet vurderer, at den nuværende finansieringsmodel for Teleankenævnet har skabt en skæv fordeling af bidragene mellem teleudbydere. Bidragene afhænger af antallet af klager, som over de seneste år har været faldende. Det ses desuden at være en økonomisk fordel for teleudbydere at stå uden for den kreds af udbydere, der fast bidrager til Teleankenævnet. Dette har skabt en usikker økonomisk situation for Teleankenævnet, der er afhængig af finansiering til at dække løbende driftsudgifter for at sikre nævnets fortsatte eksistens.

Et andet privat ankenævn, Ankenævnet på Energiområdet, finansieres i dag på den måde, at det ved bekendtgørelse om betaling for Ankenævnet på Energiområdet er fastsat, at der skal ydes et årligt bidrag, som fordeles mellem energiskaberne ud fra deres omsætning. Det fastsatte bidrag kan efter

behov ændres af klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning fra Ankenævnet på Energiområdet.

Den foreslåede ordning udmønter initiativ 5 i den telepolitiske aftale, som blev indgået mellem alle Folketingets partier den 26. juni 2025. Det fremgår af aftalen, at en velfungerende klageadgang er vigtig for at sikre forbrugerne bedst muligt. Derfor foreslås det at forpligte teleudbydere til at bidrage til finansieringen for at sikre Teleankenævnets fortsatte drift.

Den foreslåede ordning vil medføre, at udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Ministeren for digitalisering vil kunne fastsætte regler om betaling og opkrævning. Dette vil kunne være regler om det samlede, årlige bidrags størrelse, og hvordan det årlige bidrag skal fordeles mellem teleudbydere, herunder om mindre udbydere skal undtages fra betalingsforpligtelsen. Den foreslåede ordning vil desuden medføre, at ministeren for digitalisering vil kunne fastsætte regler om, hvordan bidragene skal opkræves.

De foreslåede ændringer forventes at ville sikre en mere balanceret finansiering af Teleankenævnet, hvor de teleudbydere, der benytter ankenævnet, også bidrager til dets drift.

For nærmere om pligten til at bidrage økonomisk til Teleankenævnet henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2. Teleudbyderes bistand til politiet

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 10, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere bl.a. skal sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logning) og til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74. Omfanget af forpligtelserne i telelovens § 10, stk. 1, til at indrette teknisk udstyr og systemer til indgreb i meddelelseshemmeligheden m.v. er nærmere beskrevet i bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 43-48.

For så vidt angår pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, fremgår det af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2010-11 (1. samling), tillæg A, L 59 som fremsat, side 44 og 49, at det er den udbyder, der har

slutbrugerforholdet, der har ansvaret for at sikre, at der kan gives politiet adgang til indgreb. Det fremgår desuden, at den udbyder, som forpligtelsen påhviler – for eksempel en mindre gensalgsudbyder eller en boligforening – kan outsource forpligtelsen til indretning af udstyr og systemer således, at det aftales med en anden udbyder, at de praktiske indgreb kan ske i den anden udbyders net.

Begrebet 'udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester' skal forstås i overensstemmelse med telelovens § 2, nr. 1, jf. nr. 4 og 9, og omfatter enhver, der med kommercielt formål stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for andre. Elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester er defineret i telelovens § 2, nr. 4 og 9, og omfatter traditionelle telenet og teletjenester, som er baseret på telekommunikationsteknik, dvs. mobiltjenester og telefonitjenester, som er nummerbaserede, samt internetadgangstjenester. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester omfatter både udbydere, som stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for slutbrugere (detail), og udbydere, som stiller elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til rådighed for andre udbydere (engros).

Begrebet 'udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester' skal forstås bredt. Ud over traditionelle teleselskaber omfatter begrebet også antenneforeninger, boligforeninger og lignende foreninger, som i eget navn udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, typisk internetadgang, til medlemmerne mod betaling. Sådanne foreninger med færre end 100 medlemmer er dog undtaget fra telelovens § 10.

Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester omfatter desuden caféer, hoteller, kommuner, regioner, persontransportsselskaber (tog, busser, fly og skibe) og lignende, som stiller lokal internetadgang til rådighed for besøgende eller andre midlertidige brugere via radiobaserede lokalnet, RLAN (hotspot), eller kablede lokalnet, LAN, enten som kommerciel tilrådgighedsstillelse mod betaling eller indirekte kommerciel tilrådgighedsstillelse for eksempel som led i markedsføring af virksomheden. For disse udbydere af lokal internetadgang via LAN eller RLAN vil kravet i telelovens § 10 dog som udgangspunkt kunne opfyldes ved, at udbyderen indretter sig med standardudstyr, som ikke forhindrer politiets arbejde.

Begrebet 'slutbruger' er defineret i telelovens § 2, nr. 3. Slutbrugeren er den fysiske eller juridiske person, der anvender eller anmoder om en elektronisk

kommunikationstjeneste, men som ikke på kommercielt grundlag stiller tjenesten til rådighed for andre. Hvis slutbrugeren skal betale for at bruge tjenesten, kaldes slutbrugeren i praksis også for slutkunden eller abonnenten. En slutbruger kan overlade brugen af et abonnement på en tjeneste til en anden (brugeren), for eksempel et barn eller en ansat.

Telelovens § 10 supplerer bl.a. reglerne i retsplejelovens § 786, §§ 786 b-786 g og § 791 a, stk. 5 og 6, om bistand til politiet ved gennemførelse af indgreb i meddelelseshemmeligheden, logning og teleobservation ved at fastslå, at det er udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, der skal afholde omkostningerne til udstyr og systemer, som sikrer, at politiet kan få adgang til at foretage de nævnte indgreb m.v. Pligtsubjektet i de nævnte bestemmelser i retsplejeloven omfatter imidlertid alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester og er således ikke ligesom pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, afgrænset til at omfatte udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere.

Det bemærkes, at bestemmelsen i telelovens § 10 oprindeligt stammer fra 1997, jf. § 3 h i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, som indsat ved lov nr. 398 af 10. juni 1997 § 1, nr. 7. Den oprindelige bestemmelse omfattede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, men ved lov nr. 258 af 8. maj 2002 § 4, nr. 2, blev bestemmelsens pligtsubjekt ændret til at omfatte enhver udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Ved lov nr. 545 af 8. juni 2006 § 1, nr. 1, blev bestemmelsens pligtsubjekt imidlertid afgrænset til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere. Det fremgår ikke af bemærkningerne til ændringsloven fra 2006, jf. Folketingstidende 2005-06, Tillæg A, s. 7311, hvorfor pligtsubjektet blev afgrænset.

2.2.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I praksis er systemunderstøttelse til logning af oplysninger om teletrafik og adgang hertil, indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation normalt en del af den hovedydelse, som store udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, herunder udbydere der har status af operatører, leverer engros til andre og mindre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, herunder såkaldte gensælgere.

I Danmark findes på mobilområdet fire store operatører, som leverer mobil-tjenester engros til mindre udbydere og gensælgere. Herudover findes på mobilområdet et stort antal mindre udbydere og gensælgere, som udbyder

mobiltjenester til slutbrugere. På området for telefoni (fastnettelefoni og IP-telefoni med telefonnummer) og på internetområdet findes tilsvarende både store og mindre udbydere af telefoni- eller internetadgangstjenester, som indgår leverandøraftaler med hinanden.

Når politiet iværksætter et indgreb, henvender politiet sig i praksis til de store udbydere og operatører og ikke til den udbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren. I praksis er kendelser om iværksættelse af indgreb også normalt rettet til de store udbydere og operatører, uanset om indgrebet vedrører en slutbruger hos den store udbyder selv eller en slutbruger hos en mindre udbyder eller gensælger, som anvender den store udbyders net og tjenester.

Baggrunden for, at politiet har mulighed for at kontakte de store udbydere og operatører direkte, selvom efterforskningen vedrører en slutbruger hos en anden udbyder, er, at det er de store udbydere og operatørerne, der i praksis har indrettet det tekniske udstyr og systemer, som muliggør politiets indgreb for de slutbrugere, som benytter operatørens net. Dertil kommer, at politiet via opslag i databaserne OCH (Operators Clearing House med danske telefonnumre) og RIPE (europæisk internet register med IP-adresser) kan afdække, hvem der er operatør for et givent telefonnummer, som indgår i politiets efterforskning (fokusnummeret), henholdsvis hvilken internetudbyder der har fået tildelt og administrerer en given IP-adresse, som indgår i politiets efterforskning. Det letter politiets arbejde at gå direkte til de store udbydere og operatører fremfor, at politiet kontakter den udbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren, da samarbejdet mellem politiet og teleudbydere herved kan afgrænses til et mindre antal store udbydere og operatører.

Tjenesteudbyderen, som har kundeforholdet til slutbrugeren, og som derfor er pligtssubjektet i den gældende bestemmelse i telelovens § 10, er ofte små gensælgere, som ikke ejer centraler og netværk, og som derfor kun har mulighed for at opfylde forpligtelsen ved outsourcing til netværksudbyderen. Der er dog fortsat behov for, at disse tjenesteudbydere er omfattet af bestemmelsen i § 10.

I situationer, hvor politiet har brug for at få adgang til kundedata (slutbrugers navn og adresse), er der behov for, at politiet henvender sig til den tjenesteudbyder, som har kundeforholdet til slutbrugeren. For så vidt angår kundedata, herunder eventuelle historiske data, findes disse oplysninger som udgangspunkt kun registreret i kundedatabasen hos den udbyder, som

har kundeforholdet til slutbrugeren. For så vidt angår aktive telefonnumre, kan politiet dog slå kundedata om slutbrugeren op i forsyningspligtudbydere-ns udtømmende nummerfortegnelse.

Udviklingen i telemarkedet har gjort, at de nævnte store udbydere og operatører ikke altid selv udbyder tjenester til slutbrugere. Udbydere og operatører, som kun producerer og afsætter elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester engros, har således ikke egne slutkunder. Da telelovens § 10 er afgrænset til kun at gælde for udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere, er sådanne udbydere og operatører ikke selvstændigt forpligtet efter den gældende bestemmelse.

Det foreslås derfor, at »til slutbrugere« udgår af § 10, stk. 1.

Den foreslåede ændring vil medføre, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10, herunder også udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som ikke har det direkte kundeforhold til slutbrugeren, men som kan indgå som leverandør eller underleverandør i produktionen af den tjeneste, som slutbrugeren anvender.

Ved at ændre pligtsubjektet i telelovens § 10 undgås tvivl om, at alle relevante udbydere, herunder navnlig operatører, skal være forpligtet til at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til at foretage indgreb i meddelel-seshemmeligheden m.v.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre, at pligtsubjektet i telelovens § 10 og pligtsubjektet i de parallelle regler i retsplejelovens kap 71 og 74 vil være det samme. Reglerne om udbyderes bistand til politiet og logning af oplysninger om teletrafik m.v. i retsplejelovens kapitel 71 gælder således for alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

For nærmere redegørelse om den foreslåede ordning henvises til lovforsla-gets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.3. Konsekvensændring af tilsynsbestemmelsen i § 20

2.3.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 20, stk. 1, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-6, § 10, stk. 1 og 2, og §§ 11 og 14-19 og regler og vilkår udstedt i medfør heraf.

Herudover fremgår det af § 20, stk. 2, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 7-9 og regler udstedt i medfør heraf.

Digitaliseringsstyrelsens tilsyn sker enten af egen drift eller på baggrund af klage.

På baggrund af kongelig resolution af 15. december 2022 blev ansvaret for telelovens §§ 7-9 overført fra Erhvervsministeriet til Digitaliseringsministeriet, således at Digitaliseringsstyrelsen overtog ansvaret for telelovens §§ 7-9, og ved kongelig resolution af 29. august 2024 blev ressortansvaret for teleloven overført fra Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet til Digitaliseringsministeriet, bortset fra opgaver vedrørende sektorspecifik konkurrenceregulering, der efter telelovens afsnit IV varetages af den uafhængige telymyndighed, herunder gennemførelse af markedsundersøgelser, sikring af samtrafik og tilsyn med den sektorspecifikke fusionskontrol efter lovens kapitel 11-14 og 16-18.

2.3.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Da ressortansvaret for de bestemmelser, der er omfattet af telelovens § 20, er overført til Digitaliseringsstyrelsen, er der behov for at nyaffatte bestemmelsen af hensyn til klarhed.

Det foreslås, at bestemmelsen samles i et stykke, da tilsynet for de bestemmelser, der er omfattet af § 20, alene udføres af Digitaliseringsstyrelsen.

Den foreslåede ændring af § 20 vil derfor ikke indebære en ændring af indholdet af Digitaliseringsstyrelsens tilsyn, men har til formål at skabe øget gennemsigtighed. Den foreslåede ændring vil derfor ikke have konsekvenser for slutbrugere, telebranchen eller myndighederne. Tilsynet vil derfor fortsat kunne ske både af egen drift eller på baggrund af en klage, ligesom det fortsat vil kunne munde ud i afgørelser om, hvorvidt regler, vilkår m.v. er blevet overholdt.

For nærmere om ændringen af telelovens § 20 henvises til lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.4. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 24, at Digitaliseringsstyrelsen efter anmodning tildeler numre, nummerserier, koder og adresser (nummerressourcer) til enhver, der erhvervsmæssigt udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtydelser. Tildelingen sker inden for rammerne af de regler, som Digitaliseringsstyrelsen har fastsat i bekendtgørelse nr. 1883 af 7. december 2020 om den samlede danske nummerplan.

Offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug, er ikke erhvervsmæssige udbydere, og de har således ikke mulighed for at blive tildelt nummerressourcer direkte fra Digitaliseringsstyrelsen, men skal have en aftale med en erhvervsmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om at kunne anvende udbyderens nummerressourcer.

I medfør af telelovens § 25 opkræver Digitaliseringsstyrelsen nummerafgifter hos de erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af lovens § 24 har tildelt eller tildeler nummerressourcer. Nummerafgifterne fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Digitaliseringsstyrelsen.

Forpligtelsen til at betale nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Digitaliseringsstyrelsen er eller bliver tildelt de pågældende nummerressourcer, uanset om brugen af nummerressourcerne enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

I medfør af telelovens § 32 fører Digitaliseringsstyrelsen tilsyn med overholdelsen af reglerne om nummerforhold i lovens afsnit III og regler udstedt i medfør heraf.

Det påhviler erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtydelser, der i medfør af lovens § 24 er tildelt nummerressourcer, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri. Det gælder, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

2.4.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den foreslåede ændring er relevant for myndigheder og virksomheder, der ønsker at etablere ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug uafhængigt af en erhvervsmæssig udbyder, og som i den forbindelse anvender specialiseret radioudstyr, som kræver danske nummerressourcer, eller som har behov for roaming mellem det ikkeoffentlige og offentlige net. Det er derfor Digitaliseringsministeriets vurdering, at der er behov for at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, adgang til nummerressourcer således, at de kan etablere og drive egne kommunikationsnet til eget brug.

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 24, stk. 2, vil give Digitaliseringsstyrelsen hjemmel til at kunne fastsætte regler om tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet. Reglerne vil kunne omfatte tildeling af mobilnetværkskoder (MNC), der allokeres specifikt til brug for ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, og som kan være nødvendige for eksempelvis interne kommunikationsløsninger samt IoT- og smart city-applikationer.

Ved tildeling af nummerressourcer skal det sikres, at nummerressourcerne alene anvendes til eget brug, hvilket indebærer, at nummerressourcerne ikke anvendes til erhvervsmæssigt udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, og at nummerressourcerne ikke kan videretildeles til andre offentlige myndigheder eller virksomheder. En tildeling af nummerressourcer vil skulle ske på baggrund af en ansøgning til Digitaliseringsstyrelsen og inden for rammerne af de fastsatte regler.

Den foreslåede ordning vil sikre, at offentlige myndigheder og virksomheder får adgang til de nødvendige nummerressourcer til at understøtte deres interne kommunikationsbehov. Det er ikke hensigten med den foreslåede ændring, at offentlige myndigheder og virksomheder generelt skal have mulighed for som slutbrugere at få tildelt nummerressourcer direkte fra Digitaliseringsstyrelsen.

Desuden foreslås telelovens § 25, stk. 1, ændret for at sikre, at Digitaliseringsstyrelsen vil få hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt nummerressourcer på linje med andre, der har fået tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser. I overensstemmelse hermed foreslås det desuden

at udvide bestemmelsen i § 25, stk. 3, vedrørende pligt til betaling således, at den også omfatter offentlige myndigheder og virksomheder, der tildeles nummerressourcer.

Endvidere foreslås der indsat et nyt stk. 3, i telelovens § 32 for at sikre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler nummerressourcer.

For nærmere om tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet henvises til lovforslagets § 1, nr. 4 og 5, og 15, og bemærkningerne hertil.

2.5. Videregivelse af nummeroplysningsdata

2.5.1 Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.

Nummeroplysningsdata skal ifølge telelovens § 31, stk. 1, videregives til alle, der ønsker det.

Pligten til at afgive nummeroplysningsdata påhviler udbydere af elektroniske kommunikationsnet- tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere.

Det fremgår af § 31, stk. 3, at Digitaliseringsstyrelsen fastsætter nærmere regler om minimumskrav til indsamling og videregivelse af nummeroplysningsdata, afgrænsning af kredsen af berettigede til at modtage data, de pågældende datas fremtrædelsesform, opdatering af oplysninger m.v. og omfanget af de forpligtelser, der kan pålægges udbydere af nummeroplysningsdatabaser og -registre over for slutbrugere.

De nærmere regler om videregivelsen og afgrænsning af kredsen af berettigede til at modtage data følger af bekendtgørelse nr. 918 af 3. juli 2024 om nummeroplysningsdatabaser (nummeroplysningsbekendtgørelsen).

Det følger af nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, at ved videregivelse af nummeroplysningsdata skal udbydere, som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester, alene imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår, jf. dog telelovens § 31, stk. 4.

Nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, afgrænser kredsen af berettigede således, at udbydere skal imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester.

2.5.2. EU-ret

Det følger af teledirektivets artikel 112, stk. 1, at medlemsstaterne sikrer, at alle udbydere af nummerbaserede interpersonelle kommunikationstjenester, der tildeler numre fra en nummerplan som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger, imødekommer enhver rimelig anmodning om at stille relevante oplysninger til rådighed i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Artikel 112, stk. 1, er harmoniseret, jf. teledirektivets artikel 101, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne må ikke i national ret opretholde eller indføre bestemmelser om beskyttelse af slutbrugere, som afviger fra artikel 102-115, herunder strengere eller lempeligere bestemmelser for at sikre et anderledes beskyttelsesniveau, medmindre andet fremgår af dette afsnit.

2.5.3. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Afgrænsningen af telelovens § 31, stk. 1, i § 6, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 918 af 03/07/2024, har skabt en uklar retstilstand.

Digitaliseringsministeriet vurderer derfor, at der er behov for at ændre § 31, stk. 1, for at skabe klarhed over, hvornår udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre, er forpligtet til at imødekomme anmodninger om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger.

Den foreslåede nyaffattelse af § 31, stk. 1, indebærer ikke en ændring af gældende ret. Den foreslåede bestemmelse har til formål dels at tydeliggøre gældende ret, dels at samle reglerne om videregivelse af nummeroplysningsdata i telelovens § 31.

Den foreslåede bestemmelse afgrænser udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester forpligtelse til at videregive nummeroplysningsdata. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, vil fortsat være forpligtet til at imødekomme anmodninger om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

2.6. Samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger

2.6.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 4, at en slutbruger kan kræve, at den pågældendes nummeroplysningsdata ikke oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester. § 31, stk. 4, indebærer således, at når slutbrugeren stiller krav om, at slutbrugerens nummeroplysningsdata ikke må oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester, må udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, ikke videregive slutbrugerens nummeroplysningsdata, jf. dog stk. 5.

§ 31, stk. 4, fortolkes i praksis som en såkaldt opt-out-løsning. Det betyder, at der som udgangspunkt videregives nummeroplysningsdata om en slutbruger, medmindre slutbrugen kræver, at en udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre, ikke må afgive nummeroplysningsdata om slutbrugeren i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Videregivelse af nummeroplysningsdata i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester og telefonbøger forudsætter med denne praksis ikke, at slutbrugeren bliver spurgt særskilt og forudgående, inden slutbrugerens nummeroplysningsdata videregives.

Ved slutbrugerens krav om ikke at få sine nummeroplysningsdata oplyst i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester, skal udbyderne stoppe afgivelsen af nummeroplysningsdata samt orientere nummeroplysningstjenester, der har modtaget den pågældendes nummeroplysningsdata, om at slette den pågældende slutbrugers nummeroplysningsdata.

2.6.2. EU-ret

Det fremgår af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (herefter e-databeskyttelsesdirektivet) artikel 12, stk. 2, at medlemsstaterne sikrer, at abonnenterne (slutbrugerne) får mulighed for at bestemme, om deres personoplysninger skal medtages i en offentlig fortegnelse (nummeroplysningstjeneste), og i så fald hvilke for så vidt sådanne oplysninger er relevante for formålet med fortegnelsen som angivet af udbyderen af fortegnelsen, samt får mulighed for at kontrollere, få rettet eller slettet sådanne oplysninger. Det skal være gebyrfrit ikke at være medtaget i en offentlig abonnentfortegnelse og at få kontrolleret, rettet, eller slettet personoplysninger i den.

Det følger af EU-domstolens afgørelse i sag C-129/21, at artikel 12, stk. 2, skal fortolkes således, at der kræves samtykke som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 11, fra slutbrugeren for, at dennes abonnents personoplysninger kan fremgå af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. EU-domstolens afgørelse i sag C-129/21 tydeliggør, at der af artikel 12, stk. 2, følger et krav om, at der skal være indhentet et samtykke, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 11, inden en behandling af nummeroplysningsdata begyndes.

2.6.3. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med EU-domstolens afgørelse i sag C-129/21, tydeliggøres fortolkningen af artikel 12, stk. 2, i e-databeskyttelsesdirektivet. Det står således klart, at der skal være indhentet et samtykke fra slutbrugere, inden der videregives nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. En opt-out-løsning, hvor nummeroplysningsdata videregives, uden at slutbrugeren har haft mulighed for at afgive et samtykke, kan således ikke opretholdes inden for EU-domstolens fortolkning af e-databeskyttelsesdirektivets artikel 12, stk. 2.

Digitaliseringsministeriet vurderer derfor, at en implementering af EU-domstolens afgørelse i sag C-129/21, skal ske ved en ændring af gældende ret, således, at det gøres tydeligt, at der skal foreligge et samtykke fra slutbrugeren inden videregivelse af slutbrugerens nummeroplysningsdata til brug for udbud af nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Udover at implementere EU-domstolens afgørelse i sag 129/21, er det Digitaliseringsministeriets vurdering, at et krav om særskilt og forudgående samtykke skal bidrage til at styrke slutbrugerens datasikkerhed, ved at give

slutbrugere en bedre kontrol af deres personoplysninger. Såfremt slutbrugere skal fravælge at få deres oplysninger videregivet, kan det ikke udelukkes, at der vil være tilfælde, hvor slutbrugere ikke har taget aktiv stilling til, hvorvidt de ønsker deres nummeroplysningsdata videregivet, inden en eventuel videregivelse. Det er ikke alle slutbrugere, der er klar over, at de kan bede om at få deres nummeroplysningsdata undtaget fra offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, herunder særligt slutbrugere, der er udsat for målrettet telesvindel.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 31, stk. 4, i teleloven. Bestemmelsen vil medføre, at en slutbruger skal give samtykke til, at slutbrugerens nummeroplysningsdata må videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. Det vil sige, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, fremover alene må videregive en slutbrugers nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester, når der foreligger et samtykke fra slutbrugeren. Den foreslåede ordning vil medføre, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet- og tjenester også skal række ud til eksisterende abonnenter og bede om samtykke i forbindelse med lovændringen.

Den foreslåede ændring vil give slutbrugere mulighed for aktivt at tilvælge, at deres nummeroplysningsdata videregives til brug for offentlige tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Ved samtykke forstås det databeskyttelsesretlige samtykke, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 11.

2.7. Afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang

2.7.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 53, stk. 2, 2. pkt., at Erhvervsstyrelsen under ekstraordinære omstændigheder og med henblik på at sikre konkurrencen og slutbrugernes interesser kan træffe midlertidige afgørelser efter § 55 i tvister omfattet af telelovens kapitel 11-14 a, 16, 16 a og 18 eller regler udstedt i medfør heraf mellem en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der er hjemmehørende i Danmark, og en tilsvarende udbyder, der er hjemmehørende i et andet EU- eller EØS-land.

Det fremgår herudover af telelovens § 55, at Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse på det foreliggende grundlag, hvis det er nødvendigt for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres på en hensigtsmæssig måde.

Netadgang omfatter adgang til en udbyders elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester og tilhørende faciliteter, fx leje af fysisk infrastruktur såsom fiberkabler og bygninger. En forpligtelse om netadgang kan efter en nærmere analyse af konkurrencen på markedet pålægges udbydere med en stærk markedsposition i forbindelse med en markedsafgørelse, jf. telelovens § 41, stk. 2, nr. 2.

Samtrafik er en form for netadgang og omfatter sammenkobling af elektroniske kommunikationsnet og netelementer med henblik på udveksling af trafik. Formålet er at sikre forbindelsen mellem slutbrugerne, for eksempel et telefonopkald. Det påhviler alle udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet indbyrdes at forhandle aftaler om samtrafik, jf. telelovens § 33, stk. 1.

Erhvervsstyrelsen kan i henhold til den gældende bestemmelse i telelovens § 55, stk. 2, under behandling af en sag om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester efter anmodning fra en af sagens parter træffe afgørelse om, at netadgang eller samtrafik midlertidigt skal igangsættes, fortsættes eller genoptages, og fastsætte midlertidige vilkår og priser herfor.

Baggrunden for hurtigt at kunne træffe midlertidige afgørelser vil oftest være, at det kan være nødvendigt af afklare eller fastlægge de regulatoriske ”spilleregler” for at kunne effektuere netadgang eller samtrafik. Dette kan for eksempel være i sager vedrørende rimelige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler om netadgang eller samtrafik, eller i forbindelse med en klage over, at en udbyder med stærk markedsposition ikke overholder sine forpligtelser over for en anden udbyder. I sådanne situationer kan Erhvervsstyrelsen træffe en midlertidig afgørelse på det foreliggende oplysningsgrundlag. Erhvervsstyrelsen skal herefter fortsætte sagsbehandlingen med henblik på at kunne træffe en endelig afgørelse på et fuldt oplyst grundlag.

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 55, stk. 7-9, implementerer tele-direktivets artikel 32, stk. 10.

2.7.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der kan som følge af den teknologiske udvikling eller ændrede markeds-mæssige forhold være behov for at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser ved at kunne reagere hurtigt på ændrede markedsforhold eller uønskede effekter af markedsafgørelser, uden at den almindelige hørings-procedure forsinker processen.

Den foreslåede ordning vil medføre, at Erhvervsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om forholdsmæssige og midlertidige foranstaltninger, der ikke skal afvente den sædvanlige høringsprocedure i henhold til artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, herunder høring af Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters nationale tilsynsmyndigheder.

For at der kan træffes afgørelser om midlertidige foranstaltninger vil der skulle foreligge ekstraordinære omstændigheder og et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser. I den forbindelse foretages en proportionalitetsvurdering således, at Erhvervsstyrelsens indgreb i markedet, herunder pålæggelse af forpligtelser, ikke går videre, end hvad der er strengt nødvendigt for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser. Afgørelser om midlertidige foranstaltninger vil straks skulle meddeles til Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

Den foreslåede ordning vil endvidere indebære, at hvis en midlertidig foranstaltning skal gøres endelig eller forlænges, vil Erhvervsstyrelsen skulle følge den almindelige procedure i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4. Dette inkluderer offentliggørelse af udkast og meddelelse til Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder, som vil få mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkast til foranstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at give Erhvervsstyrelsen mulighed for hurtigt at træffe afgørelser, der under normale omstændigheder skal igennem den høringsprocedure, der ellers ville gælde for sådanne typer af afgørelser, og samtidig sikre en harmoniseret og ensartet regelanvendelse inden for EU.

For nærmere om afgørelser om midlertidige foranstaltninger om samtrafik og netadgang henvises til lovforslagets § 1, nr. 16, og bemærkningerne her-til.

2.8. Høring i forbindelse med markedsundersøgelser

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af telelovens § 57, at ministeren for digitalisering kan fastsætte nærmere regler om høringer, herunder om hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Erhvervsstyrelsens gennemførelse af høringer. Ministeren for digitalisering beføjelse til at fastsætte sådanne regler er dog delegeret til Erhvervsstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester indeholder de nærmere regler om høringer i forbindelse med de markedsundersøgelser, som Erhvervsstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen gennemfører i henhold til telelovens kapitel 13 og 14 samt § 50.

I henhold til bekendtgørelsens § 2, stk. 4, må høringsperioden ikke være kortere end tre uger, medmindre særlige forhold taler herfor. Erhvervsstyrelsen har på den baggrund haft en praksis med at give en høringsfrist på minimum fire uger.

Europa-Kommissionen har i en række sager bemærket over for Erhvervsstyrelsen, at der ved høringer over påtænkte foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked som udgangspunkt skal gives en høringsfrist på mindst 30 dage i henhold til artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation. Europa-Kommissionen har dog i de konkrete sager ikke foretaget sig videre blandt andet med henvisning til, at de interesserede parter konkret syntes at have haft lejlighed til at udtale sig om udkastet til afgørelser.

2.8.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes, at der er behov for at bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med teledirektivets artikel 23, stk. 1, og dermed sikre, at interesserede parter har mulighed for med en tilstrækkelig høringsperiode på mindst 30

UDKAST

dage at fremkomme med bemærkninger, inden der træffes afgørelse om foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked.

Den foreslåede ordning vil medføre, at når Digitaliseringsstyrelsen og Erhvervsstyrelsen træffer foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist, der således ikke må være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Samtidig vil Erhvervsstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen skulle tage hensyn til sagens kompleksitet ved fastlæggelsen af høringsfristen.

Den foreslåede ordning vil sikre, at den offentlige høring gennemføres i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, og derved sikre en behørig inddragelse af aktører i branchen og øvrige relevante interessenter.

De foreslåede ændringer vil samtidig medføre, at ministeren for digitalisering, hvis beføjelse dog er delegeret til Erhvervsstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, ikke længere vil kunne fastsætte regler om høringer. Det vil herefter være op til Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen selv at fastlægge de nærmere høringsprocedurer inden for rammerne af teledirektivets artikel 23.

Den foreslåede ordning vil ydermere indebære, at bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 bortfalder. I stedet vil kravene til høringsperiodens længde fremgå direkte af telelovens § 57.

For nærmere om høring i forbindelse med markedsundersøgelser henvises til lovforslagets § 1, nr. 17, og bemærkningerne hertil.

3. Forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Den del af lovforslaget, der vedrører, at slutbrugere skal give samtykke til videregivelse af slutbrugerens nummeroplysningsdata til brug for nummeroplysningstjenester, implementerer artikel 12 stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (da-

tabeskyttelse inden for elektronisk kommunikation (e-databeskyttelsesdirektivet)), og afgørelser fra EU-domstolen om kravet om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger .

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) indfører ikke yderligere forpligtelser for fysiske eller juridiske personer for så vidt angår behandling i forbindelse med levering af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester i offentlige kommunikationsnet i Unionen for så vidt angår spørgsmål, hvor de er underlagt specifikke forpligtelser med samme formål som det, der er fastsat i direktiv 2002/58/EF, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 95.

Dermed er det som udgangspunkt e-databeskyttelsesdirektivet, der finder anvendelse på videregivelse af nummeroplysningsdata.

I Danmark har der ikke tidligere været krav om et særskilt, forudgående samtykke fra slutbrugeren inden videregivelse af nummeroplysningsdata, da dette ikke var et eksplicit krav ifølge ordlyden af e-databeskyttelsesdirektivets artikel 12, stk. 2, som anfører, at:

”Medlemsstaterne sikrer, at abonnenterne får mulighed for at bestemme, om deres personoplysninger skal medtages i en offentlig fortegnelse, og i så fald hvilke, for så vidt sådanne oplysninger er relevante for formålet med fortegnelsen som angivet af udbyderen af fortegnelsen, samt mulighed for at kontrollere, få rettet eller slettet sådanne oplysninger. Det skal være gebyrfrit ikke at være medtaget i en offentlig abonnentfortegnelse og at få kontrolleret, rettet, eller slettet personoplysninger i den.”

EU-domstolen har dog tilkendegivet, at det kræver samtykke fra abonnenterne før deres personoplysninger kan videregives til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger jf. sag S-543/09.

EU-domstolen har gentaget kravet om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for nummeroplysnings tjenester og telefonbøger i sag C-129-21.

For så vidt angår anvendelsen af nummeroplysningsdata til andre formål end de, der er reguleret af e-databeskyttelsesdirektivet, er disse underlagt den almindelige register- og databeskyttelseslovgivnings regler.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indeholder en række ændringer og justeringer af det eksisterende regelsæt på teleområdet. Det er alene den del af lovforslaget, der vedrører Digitaliseringsstyrelsens tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet, der kan have økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige. Myndighederne vælger dog selv, om de vil benytte sig af muligheden for at få tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet. For de myndigheder, der benytter sig af denne mulighed, vil der være en begrænset økonomisk konsekvens i form af betaling af en årlig nummerafgift, som fastsættes på finansloven.

Herudover kan forslaget medføre mindre implementeringskonsekvenser for Digitaliseringsstyrelsen i form af administration, da styrelsen potentielt skal behandle et øget antal ansøgninger om nummerressourcer. Det forventes, at konsekvenserne vil kunne afholdes inden for Digitaliseringsstyrelsens nuværende bevillingsmæssige rammer.

De myndigheder, der vælger at benytte sig af muligheden for at få tildelt af nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, skal indsende en ansøgning med en række informationer til Digitaliseringsstyrelsen, som behandler ansøgningen. Det vurderes, at der ikke vil være implementeringskonsekvenser for myndigheder ved indsendelse af ansøgningen.

Det skal desuden bemærkes, at forslaget ikke forudsætter udvikling af nye it-løsninger til behandling af ansøgninger om nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget i forhold til lovforslaget. Lovforslaget efterlever princip 1 om enkle og klare regler, da for eksempel bestemmelsen i telelovens § 20, har til formål at skabe et klart overblik over, hvilken myndighed der fører tilsyn med de bestemmelser, der er omfattet af bestemmelsen.

Princip 2 om digital kommunikation er ikke relevant, da lovforslaget ikke ændrer den eksisterende praksis for kommunikation.

Lovforslaget efterlever princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, da indhentelse af samtykke inden videregivelse af slutbrugeres nummeroplysningsdata vil skabe større sikkerhed for anvendelsen af disse data.

De resterende principper ses ikke relevante for nærværende lovforslag. Lovforslag ses derfor heller ikke at være i konflikt med disse.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at lovforslagets § 1, nr. 4 og 8, vil have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Derfor har lovforslaget været i hørings hos Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR).

OBR vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser i form af omstillingsomkostninger for en afgrænset del af erhvervslivet. De administrative konsekvenser knytter sig til forpligtigelser for teleselskaber ifm. ansøgning om nummerressourcer til private net (§ 1, nr. 4), og indhentning af samtykke fra slutbruger inden videregivelse af nummeroplysningsdata samt etablering af database, som kan håndtere samtykker til videregivelse (§ 1, nr. 8).

På baggrund af ovenstående vurderer OBR, at de samlede administrative konsekvenser ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelsen for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

5.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

5.1.1. Teleudbyderes pligt til at bidrage økonomisk til Teleankenævnet

De samlede omkostninger til Teleankenævnet var i 2022 5,3 mio. kr. En udgift, der blev dækket af medlemmer af Teleindustrien og andre teleudbydere, der havde tilsluttet til sig Teleankenævnet. De fleste, og største, teleudbydere bidrager i dag til Teleankenævnet. Ved at indføre en bidragspligt vil teleudbydere, der i dag ikke er medlemmer af Teleindustrien eller tilsluttet Teleankenævnet, skulle bidrage med et fast, årligt beløb. Det er Digitaliseringsstyrelsens vurdering, at bidraget vil være mindre end 0,1 mio. kr. årligt pr. teleudbyder. De udbydere, der i dag bidrager fast til finansieringen af Teleankenævnet, vil skulle betale tilsvarende mindre fremover.

5.1.2. Teleudbydernes bistand til politiet

Den foreslåede ændring af telelovens § 10 om teleudbydernes bistand til politiet svarer til gældende praksis i samarbejdet mellem teleudbydere og politiet. Forslaget vurderes derfor ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5.1.3. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet

Det er vurderingen, at forslaget om tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet har begrænsede økonomiske konsekvenser for de virksomheder, som benytter sig af muligheden for at få tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, i form af betaling af en årlig nummerafgift. Virksomhederne vælger i øvrigt selv, hvorvidt de vil benytte sig af muligheden.

5.1.4. Krav om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger

Et krav om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata vurderes at have økonomiske efterlevelseseffekter for teleudbydere og offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester.

Teleudbydere skal have samtykke fra nye såvel som eksisterende abonnenter til videregivelse af nummeroplysningsdata. Det stiller blandt andet krav om, at teleudbydere rækker ud til eksisterende abonnenter, og samtidig også krav om, at teleudbydere tilpasser systemer til at nye og eksisterende abonnenter kan give deres samtykke.

Forslaget forventes at have økonomiske konsekvenser for nummeroplysningstjenester, da slutbrugere, som ikke samtykker til videregivelse, ikke vil kunne fremgå af tjenesterne. Da nummeroplysningstjenesterne forventes at have en mere ufuldstændig sammenstilling af eksisterende numre, forventes deres tjenestes værdi at falde over tid. Digitaliseringsstyrelsen er af større nummeroplysningstjenester blevet oplyst, at de har haft et nedadgående antal besøgende over en længere årrække. Det er behæftet med betydelig usikkerhed, hvor mange abonnenter der vil eller ikke vil besvare en anmodning om samtykke.

Det Digitaliseringsstyrelsens skøn disse efterlevelseseffekter vil udgøre mindre end 10 millioner kroner.

5.1.5. Midlertidige afgørelser om samtrafik og netadgang og høring i forbindelse med markedsundersøgelser

Den del af lovforslaget, der vedrører en ændring af telelovens §§ 55 og 57 om midlertidige afgørelser m.v., vurderes ikke have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

5.2.1. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet

Forslaget vedrørende tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet har administrative konsekvenser for virksomheder, som benytter sig af muligheden for tildeling af nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, da Digitaliseringsstyrelsen til brug for behandling af en ansøgning har behov for en række informationer. Det vurderes, at de administrative konsekvenser ved indsendelse af ansøgning og informationer vil være begrænsede.

5.2.2. Krav om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger

Kravet om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, vurderes at have administrative konsekvenser for teleudbydere, som vil skulle indhente samtykke fra slutbrugere, inden de kan videregive nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester.

Der vurderes at der blandt andet vil være administrative konsekvenser ved, at teleudbydere skal række ud til eksisterende kunder og anmode om samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

5.2.3. De øvrige dele af lovforslaget

De øvrige dele af lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget skønnes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (omarbejdning), EU-Tidende 2018, nr. L 321, side 36. Direktivet, som har virkning fra 21. december 2020, er en sammenskrivning og opdatering af fire tidligere centrale direktiver på teleområdet. Lovforslaget gennemfører dele af teledirektivet i forhold til høring og gennemsigtighed, samt konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation og nummerressourcer.

Med teledirektivet søges en højere grad af harmonisering, så forbrugere og virksomheder på tværs af EU mødes med ensartede rettigheder på tværs af medlemsstaterne.

Statsstøtteretlige konsekvenser

Den foreslåede ændring i telelovens § 60 d, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, medfører ingen statslig finansiering af støtte, og den ændrer ikke på kommunalbestyrelsernes mulighed for at kunne give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet. Det vil fortsat være frivilligt for kommunerne, om de vil gøre brug af muligheden.

9.1. Teleudbyderes pligt til at bidrage økonomisk til Teleankenævnet

Det følger af teledirektivets artikel 25, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at mindst ét organ er opført som alternativ tvistbilæggesinstans i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i direktiv 2013/11/EU, med henblik på at bilægge tvister mellem teleudbydere og forbrugere, der følger af dette direktiv, og som vedrører gennemførelsen af aftaler. Dette organ kan være den nationale tilsynsmyndighed eller en anden kompetent myndighed, eller det kan være et uafhængigt organ med dokumenteret ekspertise inden for, anvendelsen af teledirektivets regler om slutbrugernes rettigheder.

Det følger af teledirektivets artikel 16, stk. 1, at teleudbyderne kan afkræves administrationsgebyrer under forudsætning af, at gebyret pålægges teleudbyderne på en objektiv, transparent og forholdsmæssigt afpasset måde, der minimerer ekstra administrationsomkostninger og tilhørende gebyrer.

En medlemsstat kan vælge ikke at opkræve administrationsgebyrer af virksomheder, hvis omsætning ligger under en bestemt tærskel, eller hvis aktiviteter ikke opnår en minimumsandel af markedet eller har en meget begrænset geografisk rækkevidde. Hvis der er forskel på det samlede gebyrbeløb og de faktiske administrationsomkostninger, foretages der passende justeringer.

9.2. Tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet

Reglerne om nummerressourcer er udtryk for minimumsharmonisering, idet der i teledirektivets artikel 93, stk. 2, gives mulighed for, at de nationale tilsynsmyndigheder kan tildele brugsrettigheder til nummerressourcer til andre virksomheder end udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller tjenester.

9.3. Krav om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger

Den del af lovforslaget, der indfører et krav om samtykke fra slutbrugeren inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningsdata og telefonbøger, er en implementering af artikel 12, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor fortolket i overensstemmelse med afgørelser fra EU-domstolen vedrørende kravet om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

I Danmark har der ikke tidligere været et krav om samtykke inden videregivelse, da dette ikke har været fortolkningen af ordlyden af e-databeskyttelsesdirektivets artikel 12, stk. 2.

EU-domstolen har dog tilkendegivet, at det kræver samtykke fra abonnenterne, før deres personoplysninger kan videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, jf. sag C-543/09.

EU-domstolen har gentaget kravet om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger i sag C-129-21.

Af afgørelsen fremgår det, at anvendelse til andre formål end en offentlig tilgængelig nummeroplysningstjeneste kræver et fornyet samtykke eller andet lovligt behandlingsgrundlag.

Den foreslåede ændring af telelovens § 31 vil således tydeliggøre lovens formulering i overensstemmelse med EU-domstolens fortolkning af direktivet og harmonisere den danske regulering med sammenlignelige EU-lande, såsom Luxembourg, Bulgarien, Holland, Sverige og Belgien, der har et krav om samtykke inden videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester.

9.4. Midlertidige afgørelser om samtrafik og netadgang og høring i forbindelse med markedsundersøgelser

Reglerne om høring og gennemsigtighed i teledirektivets artikel 23 er udtryk for en totalharmonisering, hvor der hverken kan fastsættes mere eller mindre indgribende regler om høring og gennemsigtighed. Det samme gælder for reglerne om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation i teledirektivets artikel 32.

Forholdet til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der er udtryk for totalharmonisering, og bestemmelser der er udtryk for minimumsharmonisering.

Lovforslaget lever op til de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 16. september til den 17. oktober 2025 (32 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

2Tell ApS, A2012, 42 Telecom AB, 5tel, ACN Danmark A/S, Advokatsamfundet, AdvoNordic, Allente, Andels.net ApS, Antenneforeningen Vejen, Arbejdernes Radio- og Fjernsynsforbund, Assens Kommune, Atea

A/S, AURA EL-net A/S, AV-Brancheforeningen, Banedanmark, Bang og Olufsen, Bauer Media ApS, B-Close A/S, Bech-Bruun, BICS SA, BL – Danmarks almene boliger, Bob Production, Bolignet A/S, Bolignet-Aarhus F.M.B.A, Bolignet-Aarhus F.M.B.A., Bolt&Yurdal Consulting ApS, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Bredbåndsforeningen Primanet, Bredbåndsforeningen Vestdjursnet.dk, Bruun og Hjejle Advokatfirma, BSG ESTONIA OÜ, Care Solutions ApS, CBB Mobil A/S, Celfon A/S, Cibicom A/S, Cibicom Mobility Aps, Cirque Bredbånd A/S, Cobira ApS, Colt Technology Services A/S, Comflex Networks ApS, Compatel Limited, ComSystem A/S, Connect me A/S, Copy-dan, Cubic Telecom Ltd, Damm Cellular Systems A/S, DANAK, DanDial Networks A/S, Dansk Beredskabskommunikation A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk El-forbund (DEF), Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk IT (DIT), Dansk Kabel TV A/S, Dansk Live, Dansk Metal, Dansk Net A/S, Dansk Standard, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Rederier, Danske Regioner, Dataetisk Råd, DELTA, Det Centrale Handicapråd, Det Kongelige Teater, DI Digital, Dialoga Servicios Interactivos, S.A., DIDWW Ireland Limited, dk4, DR, DRB Lys og Lyd, DSB, Energi Danmark A/S, Energi Fyn, Energi Viborg Elnet A/S, EnergiMidt, Energinet, Enreach Oy, European Tour Production ApS, evercall ApS, Experimenterende Danske Radiamatører (EDR), Facilicom A/S, Fagbevægelsens Hovedorganisation (FH), FASTSPEED A/S, FDM, FEHA, FFV EL A/S, Fiberalliancen, Fiberby ApS, Fibia, Firmafon ApS, Firstcom Europe A/S, Flexfone A/S, Flexonet ApS, FONET A/S, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske Antenneanlæg (FDA), Foreningen af Danske Internet Medier (FDIM), Forhandlingsfællesskabet, Forsikring og Pension Brancheorganisation, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Forsyning A/S, Frogne A/S, Føroya Tele, Faaborg Vest Antenneforening, Gear Guys, GEV Net A/S, Glentevejs Antennelaug, GlobalConnect A/S, Goldfish Sound, Gotanet AB, Greenwave Mobile IoT ApS, HBM IT INFRA-STRUCTURE, Hi3G Denmark ApS, HOFOR A/S, Horten Advokatpartnerselskab, HPE Aruba Networks, Hurup elværk Net A/S, Håndværksrådet, I P Group A/S, inMobile ApS, Interactive digital media GmbH, InterPhone Danmark ApS, IP Group A/S, Ipify Limited, Ipnordic A/S, Ipvision A/S, IT-Branchen, Itron Inc., Jay.net A/S, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, KL, KPR Towers, Kromann Reumert, Kviknet.dk ApS, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Lancelot BV, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Langelands Mobil- og Bredbåndsforening, Lebara Mobile Denmark Limited, LEF Net A/S,

Legos, Link Mobility A/S, Lycamobile Denmark Ltd., Lydrommet Danmark, Matrix Group Aps, Maxtel.dk ApS, M-Connectus, mediathand ApS, MI Carrier Services, Midtfyns Elforsyning A.M.B.A, mifon familie, Minitel Aps, Mitto AG, M-Mobility A/S, Mobilevalue ApS, MO-BISIGNAL GmbH, MobiWeb Limited, Monty UK Global Limited, Mundio, Myriota, Naviair, Netgroup A/S, Netteam A/S, Nexcon.io ApS, NextM2M A/S, Nianet A/S, Niras, Njord Law Firm, NKE Elnet A/S, NOE Net A/S, Nord Energi Net A/S, Nordby Antenneforening, Nordic Connect, Nordic Rentals A/S, Norlys, NRGi, Nuuday A/S, OnOffAPP, Onomondo ApS, Open Channel Aps, OpenNet, Orange Business Denmark A/S, Oticon, Parknet, Perspektiv Bredbånd, Phonic Ear, Primanet, Professional Soundsystems, Puzzel A/S, Radio- og tv-nævnet, Radiocom Danmark A/S, Radius, RAH, Redspot Aps, Region Sjælland, Relatel A/S, RIEDEL Communications GmbH & Co. KG, Ring Advocacy ApS, Roskilde Festival, Sagitta ApS, SAML, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Lokale Radio- og TV-stationer, SEAS-NVE, SEF Fiber A/S, Sennheiser Nordic A/S, Sentia, Sinch Sweden AB, Skagen Antennelaug, Skywire, Slagelse Kommune, SMVdanmark, SportEventDenmark, Standlux ApS, Stofa A/S, Sweco, Taxa Fyn, TDC Net A/S, Teatret Svalegangen, Tech Advisory ApS, Tekniq, Telavox ApS, Telco Tribe ApS, Teleankenævnet, Telecom X ApS, Teleindustrien, Teleklagenævnet, Telenabler ApS, Telenor A/S, Telenor Connexion AB, Telia Company Danmark A/S, Telia Danmark A/S, Telia Mobil Danmark A/S, Tellio ApS, Telus ApS, Telzio Denmark A/S, Thyfon A/S, Tismi BV, Tivoli, Trefor A/S, T-Regs, True Commerce Denmark ApS, TT-Netværket P/S, TV 2, TV 2 Regionerne, TV GLAD, Twilio Ireland Limited, Uni-tel A/S, UnoTel A/S, Verdo Tele A/S, Verizon Business Danmark, Vest Net A/S, Vestdijursnet, Vestforsyning Net A/S, Vestjyske Net A/S, Viahub (SMS Provider Corp.), Viptel A/S, Voxbone S.A., Wao A/S, Wireless Logic Nordic A/S, Wohlfeldt Lydproduktion, WS Audiology, XPLOA Technologies ApS, YATECO OÜ, YOUSEE A/S, Zenitel, Aalborg Universitet, Aarhus Teater, Aarhus Universitet.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindredelser (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget kan have mindre implementeringskonsekvenser for Digitaliseringsstyrelsen i form af administration, da styrelsen potentielt

UDKAST

		skal behandle et øget antal ansøgninger om nummerressourcer.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	<p>De myndigheder, der vælger at benytte sig af muligheden for tildeling af nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige kommunikationsnet, skal indsende en ansøgning til Digitaliseringsstyrelsen om tildeling af de pågældende nummerressourcer.</p> <p>Digitaliseringsstyrelsen vil skulle føre tilsyn med, om de erhvervs-mæssige udbydere indhenter af samtykke og overholder de dertilhørende regler, som supplerer det eksisterende tilsyn på nummerområdet inden for teleloven.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ved indførelse af pligt til at bidrage økonomisk til Teleankenævnet vil udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, der i dag bidrager, skulle betale mindre.	<p>Ved indførelse af bidragspligt til Teleankenævnet vil teleudbydere, der i dag ikke bidrager, skulle bidrage.</p> <p>Herudover vil forslaget om tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet have økonomiske konsekvenser for dem, som benytter sig af muligheden, i form af betaling af en årlig nummerafgift. Den økonomiske konsekvens er dog begrænset.</p> <p>Forslaget om, at en slutbruger skal give samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysnings-tjenester og telefonbøger, medfører efterlevelsese-konsekvenser for udbydere af nummeroplysnings-</p>

UDKAST

		<p>tjenester og telefonbøger, da slutbrugere, der ikke samtykker til videregivelse, ikke vil kunne fremgå af tjenesterne.</p> <p>Videre har forslaget økonomiske konsekvenser for virksomheder, som anvender nummeroplysningsdata til andre formål som markedsføring og service-beskeder. Disse virksomheder vil skulle finde andre måder, såsom samtykke, for at kunne indhente borgeres numre og nummeroplysningsdata.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	<p>Forslaget, der omhandler tildeling af nummerressourcer til ikkeoffentlige kommunikationsnet, har administrative konsekvenser for virksomheder, som benytter sig af muligheden, da Digitaliseringsstyrelsen til brug for behandling af en ansøgning har behov for en række informationer.</p> <p>Den del af lovforslaget, der vedrører pligten til at indhente samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for nummeroplysningstjenester, medfører at udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og nummeroplysningstjenester vil skulle anmode om samtykke fra både eksisterende abonnenter og ved indgåelse af nye abonnentaftaler.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

UDKAST

Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/1972/EU af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (omarbejdning) (herefter teledirektivet).</p> <p>Lovforslaget implementerer videre dele af direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (e-databeskyttelsesdirektivet), EF-Tidende 2002, nr. L 201, s. 37.</p> <p>Lovforslaget indeholder både bestemmelser, der er udtryk for totalharmonisering, og bestemmelser, der er udtryk for minimumsharmonisering.</p> <p>Det gælder for eksempel den foreslåede bestemmelse til telelovens § 55, der implementerer teledirektivets artikel 32, stk. 10, om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation, og telelovens § 57, der implementerer teledirektivets artikel 23, stk. 1 om høring og gennemsigtighed.</p> <p>Den foreslåede bestemmelse til telelovens § 31, stk. 1, implementerer teledirektivets artikel 112, stk. 1.</p> <p>Den foreslåedes bestemmelse til telelovens § 31, stk. 4, implementerer dele af e-databeskyttelsesdirektivets artikel 12, stk. 2.</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	<p style="text-align: center;">Ja</p> <p style="text-align: center;">☐</p>	<p style="text-align: center;">Nej</p> <p style="text-align: center;">☒</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der findes i gældende ret ikke regler i teleloven om finansiering af Teleankenævnet. Teleankenævnet er stiftet af brancheforeningen Teleindustrien og Forbrugerrådet og er et privat brancheankenævn, der er godkendt som et alternativt tvistløsningsorgan af erhvervsministeren. Teleankenævnets virksomhed finansieres i dag alene af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet.

Den foreslåede bestemmelse i § 6 a, supplerer artikel 25, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (teledirektiv). I bestemmelsen forpligtes medlemsstaterne til at sikre, at mindst ét uafhængigt organ er opført som alternativ tvistbilæggelsesinstans i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet med henblik på at bilægge tvister mellem udbydere og forbrugere. I de direktiver, der er nævnt ovenfor, er det imidlertid ikke fastlagt, hvordan tvistbilæggelsesinstansen skal finansieres.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i telelovens § 6 a, at udgifterne, som er forbundet med driften af Teleankenævnet, betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om betaling og opkrævning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at udgifterne, som er forbundet med driften af Teleankenævnet, vil skulle betales af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester. Ministeren for digitalisering bemyndiges til at fastsætter regler om betaling og opkrævning. Ministeren vil blandt andet kunne fastsætte regler om det samlede, årlige bidrags størrelse, hvordan det årlige bidrag skal fordeles mellem teleudbydere, og om udbydere med en omsætning under en vis størrelse eller lignende skal undtages fra bidragspligten.

Ministeren for digitalisering vil endvidere kunne fastsætte regler om Teleankenævnets opkrævning af det årlige bidrag, og om hvordan det årlige bidrag ændres.

Desuden vil ministeren for digitalisering kunne fastsætte regler om, at hvis det viser sig, at Teleankenævnets faktiske udgifter er mindre end det opkrævede beløb, modregnes det for meget opkrævede beløb i senere bidrag til Teleankenævnet, ligesom ministeren vil kunne fastsætte regler om, at der skal påløbe renter ved for sen betaling og andre vilkår for bidragspligten. Ministeren vil også kunne fastsætte andre regler om betaling og opkrævning til finansiering af Teleankenævnet.

Grundlovens § 43 indeholder et delegationsforbud for så vidt angår skatter. Gebyrer falder imidlertid uden for skattebegrebet og dermed udenfor delegationsforbuddet. Den foreslåede ordning for finansiering ses at være i overensstemmelse med Justitsministeriets Vejledning om lov kvalitet, afsnit 5.2.1.3 om gebyrer. Heraf fremgår blandt andet, at taksten for gebyrer bør fastsættes således, at der tilstræbes fuld dækning for de omkostninger, der er forbundet med det pågældende gebyrbelagte område. Desuden bør det mindst én gang årligt vurderes, om omkostningerne skal reduceres eller taksten justeres for at sikre balance.

Den foreslåede bestemmelse, om at ministeren for digitalisering bemyndiges til at fastsætte regler om bidrag til finansieringen af Teleankenævnet, skyldes, at Teleankenævnet i dag finansieres af medlemmerne af Teleindustrien og teleudbydere, der har tilsluttet sig Teleankenævnet. Teleudbydere, som hverken er medlem af Teleindustrien eller er tilsluttet Teleankenævnet, betaler kun til Teleankenævnet, hvis udbyderen taber eller forliger en klagesag. Da det er en mindre del af sagerne ved Teleankenævnet, teleudbydere taber eller forliger, kan der være en økonomisk fordel i at stå uden for Teleankenævnet. For at undgå en skæv fordeling af bidragene til Teleankenævnet fra de forskellige teleudbydere foreslås etableret en ordning, hvor alle udbydere, eventuelt over en vis størrelse, bidrager til Teleankenævnet ligeligt i forhold til deres omsætning.

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 6 a forventes at medføre, at teleudbydere, der i dag ikke bidrager fast til finansieringen af Teleankenævnet, fremover vil skulle bidrage med et årligt beløb. Dette vil medføre, at nogle teleudbydere kommer til at bidrage mere end, de gør i dag, og andre mindre.

Fastsættelsen af en ny ordning for bidrag til finansiering af Teleankenævnet vil således medføre en økonomisk lettelse for de teleudbydere, der i dag bidrager til nævnet. For de øvrige teleudbydere, som vil blive tvunget til at

bidrage, skønnes den årlige omkostning at beløbe sig til mindre end 0,1 mio. kr. årligt pr. teleudbyder.

Til nr. 2

Det fremgår af telelovens § 10, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere bl.a. skal sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logning) og til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at »til slutbrugere« udgår af § 10, stk. 1.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at udbydere og operatører, som ikke har kundeforhold til slutbrugere, ikke er selvstændigt forpligtet af den gældende bestemmelse. Ved at ændre pligtsubjektet i telelovens § 10 undgås tvivl om, at alle relevante udbydere, herunder navnlig operatører, skal være forpligtet til at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden m.v.

For en nærmere redegørelse for Digitaliseringsministeriets overvejelser om behovet for den foreslåede ændring henvises til pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede ændring vil medføre, at alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester vil blive selvstændigt omfattet af forpligtelserne i telelovens § 10, herunder også udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som ikke har det direkte kundeforhold til slutbrugeren, men som indgår som leverandør eller underleverandør i produktionen af den tjeneste, som slutbrugeren anvender. Den foreslåede ændring vil således indebære, at den gældende afgrænsning af pligtsubjektet i telelovens § 10 til kun at omfatte »udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere« vil udgå.

Derudover vil den foreslåede ændring medføre, at pligtsubjektet i telelovens § 10 og pligtsubjektet i de parallelle regler i § 786 om bistand til politiet ved

UDKAST

gennemførelse af indgreb i meddelelseshemmeligheden, §§ 786 b-786 g om registrering og opbevaring af oplysninger om trafikdata (logning) og § 791 a, stk. 5 og 6, om teleobservation, vil være det samme. Disse bestemmelser i retsplejeloven gælder således også for alle udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Den foreslåede ændring af telelovens § 10 vil optimere sammenhængen mellem bestemmelsen i telelovens § 10 og de parallelle regler i retsplejelovens kapitel 71.

Den foreslåede ændring afspejler, at pligten i bestemmelsen vil påhvile alle de udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som indgår i kæden af udbydere, der enten engros eller detail bidrager til leveringen af en tjeneste til slutbrugeren.

Den udbyder eller operatør, der overordnet producerer en tjeneste, vil med ændringen også have ansvar for at sikre, at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik (logning) og til at foretage indgreb i meddelelseshemmeligheden, herunder aflytning, og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74.

De udbydere, som baserer deres udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester på leverancer fra overordnede udbydere og operatører, er også omfattet af bestemmelsen i telelovens § 10 og kan for eksempel efterleve forpligtelsen ved at sikre, at indretning af udstyr og systemer, som krævet i telelovens § 10, indgår i den hovedydelse, som deres leverandør af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester leverer engros.

Den udbyder, der har kundeforholdet til slutbrugeren, vil derudover have et selvstændigt ansvar for at sikre, at der kan gives politiet adgang til de oplysninger om kundedata om slutbrugeren (navn og adresse, herunder historiske kundedata), som findes registeret i udbyderens kundedatabase. Udbyderen, der har kundeforholdet til slutbrugeren, kan vælge at varetage denne opgave selv eller outsource ansvaret til en anden udbyder.

Den foreslåede ændring vil understøtte gældende praksis i samarbejdet mellem telebranchen og politiet, hvor politiet ved iværksættelse af indgreb normalt retter henvendelse til de store udbydere og operatører, uanset om indgrebet vedrører en slutbruger hos den store udbyder selv eller en slutbruger hos en mindre udbyder eller gensælger, som anvender den store udbyders net og tjenester.

UDKAST

Den foreslåede ændring af pligtsubjektet i telelovens § 10, stk. 1, vil få tilsvarende betydning for telelovens § 10, stk. 2-4.

Der er med forslaget ikke i øvrigt tilsigtet ændringer i anvendelsesområdet for telelovens § 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af telelovens § 20, stk. 1, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-6, § 10, stk. 1 og 2, og §§ 11 og 14-19 og regler samt vilkår udstedt i medfør heraf.

Herudover fremgår det af § 20, stk. 2, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 7-9 og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås at sammenskrive bestemmelsen, da opdelingen ikke længere er relevant, da tilsynet for de bestemmelser, der er omfattet af § 20, stk. 1 og stk. 2, er placeret hos Digitaliseringsstyrelsen. Det foreslås derfor, at der i § 20, foretages en ændring, så bestemmelsen alene indeholder ét stykke, der oplister de bestemmelser i lovens afsnit II, som Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med.

Den foreslåede ændring af § 20 vil ikke indebære en ændring af indholdet af Digitaliseringsstyrelsens tilsyn, men har til formål at skabe øget gennemsigtighed.

Til nr. 4

Det fremgår af telelovens § 24, at nummerressourcer kun kan tildeles til erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtydelser.

Med den foreslåede § 24, stk. 2, vil Digitaliseringsstyrelsen kunne fastsætte nærmere regler om tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester som led i deres opgaveløsning eller forretning. Det foreslåede har til formål at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, mulighed for at anvende radioudstyr, der

kræver danske nummerressourcer samt mulighed for roaming mellem ikke-offentlige og offentlige net.

Digitaliseringsstyrelsen kan i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, fastsætte regler om, hvilken konkret løsning der bedst vil opfylde formålet om at give offentlige myndigheder og virksomheder mulighed for at etablere ikkeoffentlige net. Det kan for eksempel være ved at give offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender elektroniske kommunikationstjenester via et ikkeoffentligt net som led i deres opgaveløsning, mulighed for at blive tildelt en Mobile Network Code (MNC-kode) allokeret til brug for ikkeoffentlige net.

Ved et ikkeoffentligt net forstås et lukket eller delvist lukket elektronisk kommunikationsnet, der alene anvendes af den pågældende offentlige myndighed eller virksomhed til eget brug. Ved eget brug forstås, at det ikkeoffentlige net alene må anvendes som en integreret løsning i den pågældende myndigheds eller virksomheds produktion, aktiviteter eller lignende.

Det foreslås med bestemmelsen at give offentlige myndigheder og virksomheder mulighed for at etablere og drive egne ikkeoffentlige net. I sådanne ikkeoffentlige net er der mulighed for at designe nettet med de kvaliteter (opetid, forsinkelse, sikkerhed, fordeling af kapacitet til up- og download m.v.), som myndigheden eller virksomheden ønsker. Hvis det ønskes, kan myndigheden eller virksomheden således være uafhængig af en tredjepart i forhold til at etablere og drive det ikkeoffentlige net. Ikkeoffentlige net kan også etableres og drives på vegne af myndigheden eller virksomheden af en leverandør, for eksempel en udstyrsproducent eller mobiloperatør med ekspertise på området.

Tildeling af nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder vil ske på baggrund af en ansøgning herom fra den offentlige myndighed eller virksomhed. Det forudsættes, at tildelingen i øvrigt vil ske inden for rammerne af de af regler, som Digitaliseringsstyrelsen har fastsat i medfør af telelovens § 21.

Den foreslåede ændring giver ikke offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, og som ikke betragtes som erhvervs-mæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, en generel mulighed for at få tildelt nummerressourcer direkte fra Digitalise-

ringsstyrelsen. En myndighed eller virksomhed, der tildeles nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige net efter regler fastsat i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2, skal anvende disse til eget brug. Nummerressourcerne kan derfor ikke anvendes til erhvervmæssigt udbud af tjenester til andre, som defineret i telelovens § 2, nr. 2.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige net, og som får tildelt nummerressourcer fra Digitaliseringsstyrelsen, vil ikke kunne videretildele den tildelte nummerressource til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere.

Den Internationale Telekommunikations Union (ITU), som er et FN-organ, der blandt andet fastsætter nærmere rammer for globale aftaler om nummerressourcer, har i 2016 revideret deres anbefaling for anvendelse af MNC-koder (E. 212). Med revideringen af anbefalingen gives medlemslandene mere fleksibilitet i deres tildeling af MNC-koder. Der åbnes således op for, at medlemslandene kan tildele MNC-koder til andre end erhvervmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligttydelser. Digitaliseringsstyrelsen vil med den foreslåede ordning imødekomme ITU's anbefaling vedrørende tildeling af MNC-koder.

For at en offentlig myndighed eller virksomhed, som ikke betragtes som en erhvervmæssig udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, vil kunne få tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige net, skal den offentlige myndighed eller virksomheden anvende elektroniske kommunikationstjenester via et elektronisk kommunikationsnet som led i deres opgaveløsning, for eksempel til kommunikation, fjernaflæsning, telemedicin, produktion, smart city-løsninger, broadcast m.v. Ved anvendelse af en elektronisk kommunikationstjeneste via et elektronisk kommunikationsnet forstås, at den offentlige myndighed eller virksomheden benytter en elektronisk kommunikationstjeneste til at sende og modtage trafik eller data over et elektronisk kommunikationsnet.

Til nr. 5

Det følger af den gældende bestemmelse i telelovens § 25, at Digitaliseringsstyrelsen kun kan opkræve nummerafgifter hos erhvervmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligttydelser, som styrelsen har tildelt nummerressourcer.

UDKAST

Den foreslåede nyaffattelse af § 25, *stk. 1*, er en konsekvens af den foreslåede § 24, *stk. 2*. Det følger af den foreslåede § 25, *stk. 1*, at Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, *stk. 1*, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, samt hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af det foreslåede § 24, *stk. 2*.

I forbindelse med at Digitaliseringsstyrelsen får mulighed for at tildele nummerressourcer til offentlige myndigheder og virksomheder efter den foreslåede § 24, *stk. 2*, skal det sikres, at Digitaliseringsstyrelsen ligeledes kan opkræve nummerafgifter hos de pågældende offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net. Derfor foreslås § 25, *stk. 1*, ændret således, at Digitaliseringsstyrelsen også vil få hjemmel til at opkræve nummerafgifter hos de pågældende offentlige myndigheder og virksomheder.

Danmark har en begrænset mængde nummerressourcer til rådighed. Nummeragiften skal derfor afspejle en faktisk og effektiv anvendelse af denne nummerressource. Nummeragiften fastsættes årligt på finansloven og offentliggøres af Digitaliseringsstyrelsen. Nummeragiften opkræves løbende hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen tildeler koder. Herefter vil Digitaliseringsstyrelsen årligt opkræve nummerafgifter hos offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har tildelt nummerressourcer.

Opkrævning af nummerafgifter vil i øvrigt foregå efter den almindelige procedure herfor, som angivet i Digitaliseringsstyrelsens vejledning om den samlede danske nummerplan.

Til nr. 6

Det følger af den gældende bestemmelse i telelovens § 25, *stk. 3*, at det til enhver tid påhviler den udbyder, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser, at betale nummeragiften, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Den foreslåede ændring af § 25, stk. 3, hvor »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« ændres til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2. Med den foreslåede ændring vil offentlige myndigheder eller virksomheder, der af Digitaliseringsstyrelsen er tildelt nummerressourcer til brug for ikkeoffentlige net efter den foreslåede § 24, stk. 2, blive forpligtet til at betale nummerafgiften for de tildelte nummerressourcer.

Til nr. 7

Den foreslåede bestemmelse er en indholdsmæssig videreførelse af nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3. Den foreslåede bestemmelse implementerer teledirektivets artikel 112, stk. 1, om nummeroplysningstjenester.

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.

Pligten til at videregive nummeroplysningsdata i telelovens § 31, stk. 1, afgrænses af nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3. Det følger af § 6, stk. 3, at ved videregivelse af nummeroplysningsdata skal udbydere, som led i udbuddet af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester, alene imødekomme rimelige anmodninger om nummeroplysningsdata på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår, jf. dog telelovens § 31, stk. 4.

Det forslås i § 31, stk. 1, at udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Den foreslåede bestemmelse viderefører nummeroplysningsbekendtgørelsens § 6, stk. 3, implementering af teledirektivets artikel 112, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at teleudbydere skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af

offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.

Ifølge den foreslåede bestemmelse skal teleudbydere imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. Hermed stilles der en betingelse om, at nummeroplysningsdata skal anvendes til det formål at udbyde en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste eller telefonbog, såfremt en teleudbyder skal forpligtes til at videregive nummeroplysningsdata. Den der fremsætter en anmodning om nummeroplysningsdata skal påvise, at nummeroplysningsdata vil blive anvendt med henblik på at udbyde en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste.

Ved offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester forstås en tjeneste hvor nummeroplysningsdata kan fremsøges. Nummeroplysningstjenestebegrebet skal forstås teknologineutralt. Der er ikke specifikke tekniske krav til nummeroplysningstjenesten, hvorfor tjenesten kan udgøres af forskellige løsninger, og nummeroplysningsdata kan fremsøges på forskellige måder.

Ved offentligt tilgængelig forstås, at tjenesten skal være tilgængelig for dem, der måtte ønske at anvende den.

Nummeroplysningsdata må videregives på omkostningsbaserede vilkår. Herved forstås, at udbyderen alene må tage betaling baseret på omkostningerne ved afgivelsen af nummeroplysningsdata. Grundinvesteringerne i forbindelse med etableringen af en nummeroplysningsdatabase kan ikke betegnes i det omkostningsbaserede vilkår, idet de ikke i sig selv vedrører afgivelse af nummeroplysninger. Der kan heller ikke indregnes andre omkostninger, der måtte påløbe i forbindelse med de evt. udbygninger af udbydere's administrative systemer, der vil være nødvendige for at skabe grundlaget for at afgive nummeroplysningsdata til offentlige tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Den foreslåede bestemmelse regulerer videregivelsen af nummeroplysningsdata. For så vidt angår anvendelsen af nummeroplysningsdata, er denne underlagt de databeskyttelsesretlige regler.

Til nr. 8

Den foreslåede bestemmelse implementerer e-databeskyttelsesdirektivets artikel 12, stk. 2.

Det fremgår af telelovens § 31, stk. 4, at slutbrugere kan kræve, at den pågældendes nummeroplysningsdata ikke oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester. Krav herom indebærer ligeledes, at slutbrugers nummeroplysningsdata ikke må videregives til andre, jf. dog stk. 5.

En slutbruger kan i medfør af § 31, stk. 4, kræve, at vedkommendes teleudbyder ikke videregiver slutbrugers nummeroplysningsdata til offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester eller telefonbøger. Ligeledes kan slutbrugere kræve at en nummeroplysningstjeneste ikke videregiver nummeroplysningsdata om slutbrugeren. § 31, stk. 4, betyder, at der som udgangspunkt videregives nummeroplysningsdata om en slutbruger, medmindre slutbrugen kræver, at en teleudbyder, ikke må videregive nummeroplysningsdata om slutbrugeren.

Det foreslås i § 31, stk. 4, at en slutbruger skal give samtykke til, at slutbrugers nummeroplysningsdata må videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, jf. dog stk. 6.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en teleudbyder skal indhente samtykke fra slutbrugere, inden slutbrugernes nummeroplysningsdata videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger. Det vil sige, at teleudbydere fremover alene må videregive en slutbrugers nummeroplysningsdata, når der foreligger et samtykke fra slutbrugeren. Hvis en slutbruger ikke giver samtykke, kan slutbrugers nummeroplysningsdata ikke videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at slutbrugere får mulighed for at tage stilling til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, når slutbrugeren indgår en abonnementsaftale med en teleudbyder. Den foreslåede ordning vil også indebære, at teleudbydere skal række ud til de på lovændringens tidspunkt eksisterende abonnenter, og bede om deres samtykke til fremtidige videregivelser. Herved forstås, at teleudbyderne orienterer eksisterende abonnenter om, hvor de kan give deres samtykke til videregivelse af deres nummeroplysningsdata, såfremt de fortsat ønsker, at deres nummeroplysningsdata fremgår af offentligt tilgængelige nummeroplysningsdata.

Hermed tages hensyn til de slutbrugere, der forsat ønsker at fremgå af nummeroplysningstjenester.

Nummeroplysningsdata vil fortsat kunne videregives til andre udbydere i signaleringsøjemed, og nummeroplysningsdata skal altid videregives til forsyningspligtudbyderens udtømmende nummerfortegnelse, jf. § 31, stk. 6.

Ved »samtykke« forstår det databeskyttelsesretlige samtykke. Herved forstås enhver frivillig, specifik, informeret og utvetydig viljestilkendegivelse fra den registrerede, hvorved den registrerede ved erklæring eller klar bekræftelse indvilliger i, at personoplysninger, der vedrører den pågældende, gøres til genstand for behandling.

Et samtykke til, at slutbrugerens nummeroplysningsdata må videregives til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger, vil medføre, at slutbrugerens nummeroplysningsdata kan videregives til andre nummeroplysningsfortegnelser med det samme formål. En sådan videregivelse er underlagt den betingelse, at oplysningerne ikke anvendes til andre formål end til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester eller telefonbøger.

Når forskellige dataansvarlige har baseret sig på slutbrugerens samtykke med henblik på at behandle disse personoplysninger med det samme formål, er det tilstrækkeligt for, at den pågældende slutbruger kan trække et sådant samtykke tilbage, at slutbrugeren henvender sig til én af de dataansvarlige, som har baseret sig på det samme samtykke, med henblik på at tilkendegive ønsket om tilbagetrækning af samtykke.

Hvis en offentligt tilgængelig nummeroplysningstjeneste vil anvende eller videregive nummeroplysningsdata til andre formål, kræver dette et fornyet samtykke fra slutbrugeren eller et andet lovligt behandlingsgrundlag.

Til nr. 9

Den gældende bestemmelse i telelovens § 31, stk. 4, medfører, at en slutbruger kan kræve, at den pågældendes nummeroplysningsdata ikke oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysningstjenester. Krav herom indebærer ligeledes, at slutbrugerens nummeroplysningsdata ikke må videregives til andre, jf. dog stk. 5.

UDKAST

Det foreslås at opdatere henvisningen i telelovens § 31, stk. 4, der bliver stk. 5, så der i stedet for at henvise til, »jf. dog stk. 5« henvises til: »jf. dog stk. 6«.

Ændringen er en konsekvensrettelse, som følger af den foreslåede ændring om at indsætte et nyt stk. 4 i § 31, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 10

Den gældende bestemmelse i telelovens § 31, stk. 5, medfører, at uanset stk. 4 kan nummeroplysningsdata altid videregives til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester i signaleringsøjemed, og at nummeroplysningsdata altid skal videregives til forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysningstjeneste, jf. § 14, stk. 2, nr. 4.

Det foreslås, at der i § 31, stk. 5, der bliver stk. 6, efter »uanset stk. 4« indsættes: »og stk. 5«.

Ændringen er en konsekvensrettelse, som følger af den foreslåede ændring om at indsætte et nyt stykke 4 i § 31, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 11

Den gældende bestemmelse i telelovens § 31, stk. 6, medfører, at oplysninger som nævnt i stk. 5, nr. 2, alene kan videregives af forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysningstjeneste til brug for offentlige alarmtjenester, politiet, statsadvokaterne, Styrelsen for Patientsikkerhed, de enkelte retter, kriminalforsorgen eller restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at § 31, stk. 6, bliver til § 31, stk. 7.

Det foreslås at opdatere henvisningen i telelovens § 31, stk. 6, der bliver stk. 7, så der i stedet for at henvise til »stk. 5, nr. 2« henvises til »stk. 6, nr. 2«.

Ændringerne er konsekvensrettelser, som følger af den foreslåede ændring om at indsætte et nyt stykke 4 i § 31, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 12

Den gældende bestemmelse i telelovens § 31, stk. 8, medfører, at udbydere, som nævnt i stk. 7, uden omkostning for slutbrugeren skal give denne op-

lysninger om formål med databasen eller registeret og om andre anvendelsesmuligheder heraf på grundlag af søgefunktioner, som er indbygget i elektroniske udgaver, inden slutbrugeren medtages i databasen eller registeret, eller inden ændring af formål eller før de nævnte anvendelsesmuligheder iværksættes.

Det foreslås, at § 31, stk. 8, bliver til § 31, stk. 9.

Det foreslås at opdatere henvisningen i telelovens § 31, stk. 8, der bliver stk. 9, så der i stedet for at henvise til »stk. 7« henvises til »stk. 8«.

Ændringerne er konsekvensrettelser, som følger af den foreslåede ændring om at indsætte et nyt stykke 4 i § 31, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 13

Den gældende bestemmelse i telelovens § 32, stk. 1, medfører, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne om nummerforhold og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse i § 32, *stk. 3*, vil sikre, at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser. Det gældende stk. 3 bliver herefter til stk. 4.

Det foreslås som konsekvens heraf at opdatere henvisningen i telelovens § 32, stk. 1, så der i stedet for at henvise til »stk. 2 og 3« henvises til »stk. 2-4«.

Det gælder således fortsat, jf. § 32, stk. 1, at Digitaliseringsstyrelsens tilsyn kan udøves på baggrund af en klage eller af styrelsens egen drift. Dermed sikres, at Digitaliseringsstyrelsen kan træffe afgørelse i alle sager vedrørende overholdelse af lovens afsnit III og regler fastsat i medfør heraf.

Til nr. 14

Den gældende bestemmelse i telelovens § 32, stk. 2, medfører, at det påhviler udbydere, der i medfør af telelovens § 24, stk. 1, er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser i den samlede danske nummerplan, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til telelovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Den foreslåede ændring i § 32, *stk. 2*, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2.

Det foreslås som konsekvens heraf at opdatere henvisningen i telelovens § 32, stk. 2, så der i stedet for at henvise til »§ 24« henvises til »§ 24, stk. 1«.

Det gælder således fortsat på baggrund af § 32, stk. 2, at forpligtelsen til at overholde regler fastsat i medfør af § 21 til enhver tid påhviler den erhvervsmæssige udbyder af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der har fået tildelt den pågældende nummerressource af Digitaliseringsstyrelsen, uanset om brugen af nummeret er overladt til en slutbruger eller en anden udbyder, for eksempel i forbindelse med videretildeling eller aftaler om tjenesteudbyderadgang.

Digitaliseringsstyrelsen træffer derfor fortsat afgørelser med sigte på at sikre opfyldelsen heraf over for den udbyder, som har fået de pågældende nummerressourcer tildelt af Digitaliseringsstyrelsen. Det påhviler den udbyder, der videretildeler de pågældende nummerressourcer, kontraktligt at sikre sig, at aftalen om videretildeling kan hæves, hvis forpligtelserne ikke overholdes.

Til nr. 15

Det påhviler erhvervsmæssige udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller forsyningspligtsydelser, der i medfør af telelovens § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser (nummerressourcer), at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende nummerressourcer enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Dette følger af den gældende telelovs § 32, stk. 2.

Nyaffattelsen af § 32, *stk. 3*, er en konsekvens af den foreslåede § 24, stk. 2.

For at sikre at forpligtelsen til at overholde regler og vilkår fastsat med hjemmel i loven også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af det foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder og adresser til brug for ikkeoffentlige net, er det nødvendigt at foretage en ændring af telelovens § 32.

Det foreslås derfor i telelovens § 32, at der indsættes et *stk. 3* således, at det også vil påhvile de offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, og som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af den foreslåede § 24, stk. 2, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder og adresser til brug for ikkeoffentlige net, at sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til lovens § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.

En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige net, og som får tildelt numre, nummerserier, koder og adresser fra Digitaliseringsstyrelsen, vil med forslaget eksempelvis ikke kunne videretildele de tildelte numre, nummerserier, koder og adresser til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net, til udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester eller til slutbrugere. En offentlig myndighed eller virksomhed, der anvender ikkeoffentlige net, og som får tildelt numre, nummerserier, koder og adresser fra Digitaliseringsstyrelsen, vil dog kunne overdrage tildelte numre, nummerserier, koder og adresser til andre offentlige myndigheder eller virksomheder, der anvender ikkeoffentlige net.

En overdragelse vil indebære, at den offentlige myndighed eller virksomhed, der får overdraget de tildelte numre, nummerserier, koder og adresser, vil få de samme rettigheder og blive forpligtet i samme omfang, som den offentlige myndighed eller virksomhed, der oprindeligt fik tildelt disse fra Digitaliseringsstyrelsen. Overdragelser skal godkendes af Digitaliseringsstyrelsen.

Til nr. 16

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 55, stk. 7-9, implementerer teleaktivets artikel 32, stk. 10, om konsolidering af det indre marked for elektronisk kommunikation.

Den gældende bestemmelse i telelovens § 53, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at Erhvervsstyrelsen under ekstraordinære omstændigheder, og for at sikre konkurrencen og slutbrugernes interesser, kan træffe midlertidige afgørelser efter § 55 i tvister omfattet af telelovens kapitel 11-14 a, 16, 16 a og 18 eller regler udstedt i medfør heraf mellem en udbyder af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der er hjemmehørende i Danmark, og en tilsvarende udbyder, der er hjemmehørende i et andet EU- eller EØS-land. Erhvervsstyrelsen kan træffe midlertidige afgørelser enten på parternes anmodning eller på eget initiativ.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i telelovens § 55, at Erhvervsstyrelsen kan træffe afgørelse på det foreliggende grundlag, hvis det er nødvendigt for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres på en hensigtsmæssig måde.

Erhvervsstyrelsen kan i henhold til den gældende bestemmelse i telelovens § 55, stk. 2, under behandling af en sag om netadgang eller samtrafik mellem udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester efter anmodning fra en af sagens parter træffe afgørelse om, at netadgang eller samtrafik midlertidigt skal igangsættes, fortsættes eller genoptages, og fastsætte midlertidige vilkår og priser herfor.

Behovet for at træffe en afgørelse hurtigt vil oftest være begrundet i at en midlertidig afklaring eller fastlæggelse af de regulatoriske ”spilleregler” er nødvendig for, at netadgang eller samtrafik kan gennemføres. Det kan for eksempel være i sager om, hvorvidt der foreligger en rimelig anmodning om indgåelse eller ændring af en aftale om netadgang eller samtrafik, eller i forbindelse med en klage over, at en udbyder med stærk markedsposition ikke overholder sine forpligtelser over for en anden udbyder. I sådanne situationer kan Erhvervsstyrelsen træffe en midlertidig afgørelse på det foreliggende oplysningsgrundlag. Erhvervsstyrelsen skal herefter fortsætte sagsbehandlingen med henblik på at kunne træffe en endelig afgørelse på et fuldt oplyst grundlag.

Efter den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, *stk. 7*, kan Erhvervsstyrelsen under ekstraordinære omstændigheder, hvor der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at skulle følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af

11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.

Der vil (typisk) være tale om midlertidige foranstaltninger, der falder inden for anvendelsesområdet af lovens § 33, stk. 2, § 35a, § 38, § 39, § 40, § 41, som hører under Erhvervsstyrelsen, og § 50, som hører under Digitaliseringsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Erhvervsstyrelsen vil kunne træffe afgørelser om midlertidige foranstaltninger uden at skulle følge ovennævnte procedure for hurtigt at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser, for eksempel i tilfælde af at Erhvervsstyrelsen vurderer, at markedsforholdene har ændret sig i en sådan grad, at det vil være nødvendigt at træffe afgørelse om midlertidige foranstaltninger, mens det nærmere analyseres, om foranstaltningerne skal gøres endelige, eller om deres gyldighedsperiode vil skulle forlænges, herunder om markedsforholdene vurderes som værende midlertidige eller varige.

Det kunne eksempelvis også være i tilfælde af, at en markedsafgørelse, der er truffet i medfør af telelovens § 41, har haft uønskede effekter, og at der derfor er behov for hurtigt at træffe en afgørelse om midlertidige foranstaltninger for at sikre konkurrencen på markedet.

For at der kan træffes afgørelser om midlertidige foranstaltninger, vil der skulle foreligge ekstraordinære omstændigheder og et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser. I den forbindelse vil der skulle foretages en proportionalitetsvurdering således, at Erhvervsstyrelsens indgreb i markedet ikke går videre, end hvad der er strengt nødvendigt for at sikre konkurrencen og beskytte forbrugernes interesser.

Den foreslåede bestemmelse om at give Erhvervsstyrelsen mulighed for at træffe afgørelse om midlertidige foranstaltninger uden at følge den procedure, der er fastlagt i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, skyldes et behov for, at Erhvervsstyrelsen, for hurtigt at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser, kan imødekomme for eksempel ændrede markedsforhold eller uønskede effekter af markedsafgørelser, og at der på den baggrund hurtigt kan træffes afgørelser om forholdsmæssige og midlertidige foranstaltninger, der

således ikke skal afvente den sædvanlige høringsprocedure, herunder høring af Europa-Kommissionen, BEREC og de øvrige EU-medlemsstaters nationale tilsynsmyndigheder.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at give Erhvervsstyrelsen mulighed for hurtigt at træffe afgørelser, der under normale omstændigheder skal igennem den høringsprocedure, der ellers ville gælde for sådanne typer af afgørelser.

Den foreslåede bestemmelse om indsættelse af nyt stk. 7 i telelovens § 55 vil kunne medføre konsekvenser for udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, som vil kunne blive pålagt forpligtelser af midlertidig karakter for at sikre konkurrencen eller slutbrugernes interesser, uden at procedurerne i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4, bliver fulgt.

Med den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, *stk. 8*, foreslås det, at i tilfælde af, at Erhvervsstyrelsen træffer en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til den foreslåede stk. 7, skal Erhvervsstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Erhvervsstyrelsen straks vil skulle sende afgørelser om midlertidige foranstaltninger truffet i henhold til den foreslåede stk. 7 til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder og nærmere forklare behovet for og nødvendigheden af afgørelsen i forhold til det konstaterede problem på det pågældende marked og på det tilknyttede detailmarked.

Den foreslåede bestemmelse om, at i tilfælde af, at Erhvervsstyrelsen træffer en afgørelse om midlertidige foranstaltninger i henhold til den foreslåede stk. 7, skal Erhvervsstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse har til formål at sikre transparens, og at Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder holdes orienteret om de tiltag, som Erhvervsstyrelsen, som national tilsynsmyndighed, indfører, herunder for eksempel anvendelsen af de mulige forpligtelser til brug for regulering af udbydere med en stærk markedsposition, som fremgår af telelovens § 41.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse om indsættelse af nyt stk. 8 i telelovens § 55 vil ikke medføre konsekvenser for borgere eller virksomheder.

Med den foreslåede indsættelse af bestemmelsen i telelovens § 55, *stk. 9*, foreslås det, at hvis Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse om at gøre foranstaltninger som nævnt i den foreslåede stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode, vil Erhvervsstyrelsen skulle følge proceduren i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Erhvervsstyrelsen i sådanne tilfælde samtidig vil skulle offentliggøre udkastet til foranstaltning og meddele det samt begrundelsen for foranstaltningen til Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater. Europa-Kommissionen, BEREC og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater vil derefter have mulighed for at fremsætte bemærkninger til dette udkast til foranstaltning inden for 1 måned og herunder vurdere, om udkastet til afgørelse vil udgøre en hindring for det indre marked eller være uforeneligt med EU-retten, herunder navnlig de politiske mål, som de nationale tilsynsmyndigheder bør følge. Fristen på én måned vil i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 3, ikke kunne forlænges.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere indebære, at Erhvervsstyrelsen i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 4, først vil kunne træffe endelig afgørelse efter en yderligere frist på 2 måneder, hvis afgørelsen sigter på a) at afgrænse et relevant marked, som afviger fra dem, der er nævnt i Europa-Kommissionens henstilling om relevante produkt- og tjenestemarkeder, eller b) at udpege en udbyder enten alene eller i fællesskab med andre for at have en stærk markedsposition, og det vil kunne få indvirkning på samhandelen mellem medlemsstaterne. Fristen på 2 måneder vil endvidere gælde i tilfælde af, at Europa-Kommissionen har meddelt Erhvervsstyrelsen hen, at den betragter udkastet til afgørelse som en hindring for det indre marked eller nærer alvorlig tvivl om dets forenelighed med EU-retten og mere specifikt med målene i teledirektivets artikel 3. Fristen på 2 måneder vil i henhold til teledirektivets artikel 32, stk. 4, ikke kunne forlænges.

Den foreslåede bestemmelse om, at hvis Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse om at gøre afgørelser som nævnt i det foreslåede stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode, vil Erhvervsstyrelsen skulle følge proceduren i teledirektivets artikel 32, stk. 3 og 4, skyldes, at der i overensstemmelse

med teledirektivets formål skal sikres en harmoniseret og ensartet regel anvendelse inden for EU. Hertil kommer, at høringen skal sikre, at afgørelser på nationalt plan ikke får negative følger for det indre marked eller for andre af teledirektivets målsætninger.

Den foreslåede bestemmelse har således til formål at sikre, at de nationale tilsynsmyndigheder samarbejder indbyrdes samt med Europa-Kommissionen og BEREC på en transparent måde for at sikre en ensartet anvendelse af teledirektivets bestemmelse om adgang og samtrafik i alle medlemsstaterne, herunder for eksempel anvendelsen af de mulige forpligtelser til brug for regulering af udbydere med en stærk markedsposition, som fremgår af telelovens § 41.

Den foreslåede bestemmelse om indsættelse af nyt stk. 9 i telelovens § 55 vil ikke medføre konsekvenser for borgere eller virksomheder.

Til nr. 17

Det fremgår af telelovens § 57, at ministeren for digitalisering kan fastsætte nærmere regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Erhvervsstyrelsens gennemførelse af høringer. Ministeren for digitaliserings beføjelse til at fastsætte sådanne regler er dog delegeret til Erhvervsstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

De nærmere regler om høringer fremgår af bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Bekendtgørelsen finder anvendelse på høringer i forbindelse med de markedsundersøgelser, som Erhvervsstyrelsen og Digitaliseringsstyrelsen gennemfører i henhold til kapitel 13 og 14 samt § 50 i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Reglerne i bekendtgørelsen har til formål at sikre, at Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen gennemfører høring af alle interesserede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester om påtænkte afgørelser med væsentlige virkninger for det relevante marked og tager hensyn til disse kommentarer, før Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen træffer endelig afgørelse. Samtidig skal reglerne sikre

UDKAST

gennemførelse af de høringsprocedurer, som måtte fremgå af henstillinger og retningslinjer fra Europa-Kommissionen.

Det fremgår endvidere af § 2 i bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, at Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen skal gennemføre to høringer af alle interesserede udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, når styrelsen i forbindelse med en markedsundersøgelse agter at træffe en markedsafgørelse i henhold til §§ 41 eller 50 i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, medmindre særlige forhold taler for alene at gennemføre én høring.

Høringerne omfatter for eksempel Erhvervsstyrelsens udkast til markedsafgrænsning, jf. telelovens § 38, markedsanalyse, jf. telelovens § 39, udpegning af udbydere med en stærk markedsposition (SMP-udbydere), jf. telelovens § 40, og udkast til markedsafgørelse, jf. telelovens § 41.

I henhold til bekendtgørelsens § 2, stk. 4, må høringsperioden ikke være kortere end tre uger, medmindre særlige forhold taler derfor. Erhvervsstyrelsen har på den baggrund haft en praksis med at give en høringsfrist på minimum fire uger.

I tre sager har Europa-Kommissionen over for Erhvervsstyrelsen bemærket, at teledirektivets artikel 23, stk. 1, fastslår, at en frist for høringer over påtænkte foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked som udgangspunkt skal være på mindst 30 dage. Europa-Kommissionen har dog i de konkrete sager ikke foretaget sig videre blandt andet med henvisning til, at de interesserede parter konkret syntes at have haft lejlighed til at udtale sig om udkastet til afgørelser.

I henhold til bekendtgørelsens § 6, stk. 1, skal Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen offentliggøre alle igangværende høringer, jf. bekendtgørelsens §§ 2-3, og resultater heraf.

Det foreslås i § 57, at når Digitaliseringsstyrelsen og Erhvervsstyrelsen i medfør af denne lov vil træffe foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må

ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 vil indebære, at den offentlige høring gennemføres i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation, og at der gennem høringer sker en behørig inddragelse af aktører i branchen og øvrige relevante interessenter.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 vil endvidere indebære, at ministeren for digitalisering, hvis beføjelse dog er delegeret til Erhvervsstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 382 af 21. april 2011 om delegation af ministeren for videnskab, teknologi og udviklings beføjelser i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, ikke længere vil kunne fastsætte regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Erhvervsstyrelsens henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen gennemførelse af høringer, idet det vil være op til Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen selv at fastlægge de nærmere høringsprocedurer inden for rammerne af artikel 23 i teledirektivet.

Den foreslåede affattelse af telelovens § 57 vil ydermere medføre, at bekendtgørelse nr. 399 af 2. maj 2011 om høringsprocedurer i forbindelse med markedsundersøgelser på markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester vil bortfalde. I stedet vil kravene til høringsperiodens længde fremgå direkte af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Den foreslåede ændring af telelovens § 57 skyldes et behov for bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med artikel 23 i teledirektivet og således fortsat sikre, at interesserede parter har mulighed for med en tilstrækkelig høringsperiode at fremkomme med bemærkninger, inden Erhvervsstyrelsen henholdsvis Digitaliseringsstyrelsen træffer afgørelse om foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked. Dette er en nødvendig og vigtig del af Erhvervsstyrelsens henholdsvis Digitaliseringsstyrelsens sagsoplysning, og en manglende høring af interesserede parter vil kunne føre til, at der træffes en forkert afgørelse, fordi grundlaget for afgørelsen er forkert eller utilstrækkeligt.

Den foreslåede bestemmelse i § 57 implementerer teledirektivets artikel 23, stk. 1 og 4, om høring og gennemsigtighed.

Den foreslåede bestemmelse i telelovens § 57 vil ikke medføre væsentlige konsekvenser for Erhvervsstyrelsen, Digitaliseringsstyrelsen eller udbydere af offentlige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

Til nr. 18

Det fremgår af telelovens § 60 d, stk. 1, at kommunalbestyrelser kan give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer.

Henvisningen til de minimis-forordningen er forældet, da forordningen er blevet ophævet og erstattet af en ny forordning. Der er derfor behov for at få henvist til den korrekte de-minimis forordning, da det ikke findes tilstrækkeligt, at der for nuværende alene henvises til forordningen af 1407/2013 af 18. december 2023 med senere ændringer.

Det foreslåede vil ikke medføre ændringer i kommunalbestyrelsers mulighed for at give støtte til etablering af elektroniske kommunikationsnet, da ændringen alene til formål at præcisere henvisningen.

Til nr. 19

Den gældende bestemmelse i telelovens § 81, stk. 1, nr. 1, medfører, at med bøde straffes den, der overtræder § 7, stk. 1, § 10, stk. 3 og 4, § 31, stk. 4-7, § 35 eller § 51 a, stk. 1 og 4, eller § 62, stk. 1 og 3,

I § 1, nr. 7 foreslås efter § 31, stk. 3, indsat et nyt stk. 4, hvorefter slutbrugere skal give sit samtykke til videregivelse af nummeroplysningsdata til brug for udbud af offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester og telefonbøger.

Overtrædelse af denne bestemmelse bør kunne straffes på linje med de øvrige regler i gældende lovs § 31, stk. 4-7.

Det foreslås derfor at ændre telelovens § 81, stk. 1, nr. 1, således, at paragrafhenvisningerne til den gældende telelovs § 31, stk. 4-7, opdateres til § 31, stk. 4-8.

Til § 2

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. juli 2026.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 8-12 har virkning fra den 1. januar 2027.

Det foreslåede vil medføre, at § 1, nr. 8-12 har virkning fra den 1. januar 2027 for at give udbydere af elektroniske kommunikationsnet- og tjenester mulighed for at indhente samtykke fra eksisterende slutbrugere til videregivelse til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysningstjenester. Virkningstidspunktet er desuden udsat for at give udbydere af elektroniske kommunikationsnet- og tjenester tid til at implementere de nødvendige ændringer i systemer og forretningsgange, der skal til for at kunne håndtere et sådant samtykke.

Teleloven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. telelovens § 83.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>§ 6. ---</p> <p>§ 10. Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester til slutbrugere skal uden udgift for staten sikre:</p> <p>1) at det tekniske udstyr og de tekniske systemer, som udbyderen anvender, er indrettet således, at politiet kan få adgang til oplysninger om teletrafik og til at foretage indgreb i meddelelshemmeligheden i form af historisk teleoplysning og historisk udvidet teleoplysning, fremadrettet teleoplysning og fremadrettet udvidet teleoplysning, aflytning og teleobservation, jf. retsplejelovens kapitel 71 og 74,</p>	<p>§ 1</p> <p>I lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 681 af 16. juni 2025, foretages følgende ændrin- ger:</p> <p>1. Efter § 6 indsættes:</p> <p>»§ 6 a. Udgifter forbundet med driften af Teleankenævnet betales af udbydere af elektroniske kom- munikationstjenester. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om betaling og opkrævning «</p> <p>2. I § 10, stk. 1, udgår »til slutbru- gere«.</p>

<p>herunder, for så vidt angår fremadrettet teleoplysning og udvidet teleoplysning, at politiet kan få adgang, umiddelbart efter at disse oplysninger registreres, 2-4) ---</p> <p><i>Stk. 2-5. ---</i></p> <p>§ 20. Styrelsen for Dataforsyning og Infrastruktur fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-6, § 10, stk. 1 og 2, og §§ 11 og 14-19 og regler og vilkår udstedt i medfør heraf.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 7-9 og regler udstedt i medfør heraf.</p> <p>§ 24. ---</p> <p>§ 25. Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24 har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>3. § 20 affattes således:</p> <p>»§ 20. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i §§ 3-9, § 10, stk. 1 og 2, §§ 11 og 14-19 og regler og vilkår udstedt i medfør heraf.«</p> <p>4. I § 24 indsættes som stk. 2:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Digitaliseringsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om tildeling af numre, nummerserier, koder og adresser, jf. stk. 1, til offentlige myndigheder og virksomheder, der anvender ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet til eget brug.«</p> <p>5. § 25, stk. 1, affattes således:</p> <p>»Digitaliseringsstyrelsen opkræver nummerafgifter hos de udbydere, som Digitaliseringsstyrelsen i medfør af § 24, stk. 1, har tildelt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, og hos de offentlige myndigheder og virksomheder, som Digitaliseringsstyrelsen har til-</p>
--	---

<p><i>Stk. 3.</i> Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler til enhver tid den udbyder, der af Styrelsen for Dataforsyning og Infrastruktur er tildelt de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser, uanset om brugen af de pågældende numre, nummerserier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Pligten til betaling af de i stk. 1 nævnte nummerafgifter påhviler endvidere den offentlige myndighed eller virksomhed, der af Styrelsen for Dataforsyning og Infrastruktur er tildelt koder til brug for m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet.</p> <p>§ 31. ---</p> <p><i>Stk. 1.</i> Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal afgive nummeroplysningsdata til alle, der ønsker det. Betaling for afgivelse af nummeroplysningsdata må ikke overstige marginalomkostningerne ved afgivelsen.</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>delt eller tildeler numre, nummerserier, koder eller adresser, jf. regler fastsat i medfør af § 24, stk. 2.«</p> <p>6. I § 25, <i>stk. 3</i>, ændres »m2m-kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet« til: »ikkeoffentlige elektroniske kommunikationsnet«.</p> <p>7. § 31, <i>stk. 1</i>, affattes således: »Udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, der videretildeler abonnentnumre til slutbrugere, skal imødekomme enhver rimelig anmodning om nummeroplysningsdata til brug for udbud af</p>
--	---

<p><i>Stk. 4.</i> En slutbruger kan kræve, at den pågældendes nummeroplysningsdata ikke oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysnings tjenester. Krav herom indebærer ligeledes, at slutbrugerens nummeroplysningsdata ikke må videregives til andre, jf. dog stk. 5.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Uanset stk. 4</p> <p>1) kan nummeroplysningsdata altid videregives til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester i signaleringsøjemed og</p> <p>2) skal nummeroplysningsdata altid videregives til forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysnings tjeneste, jf. § 14, stk. 2, nr. 4.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Oplysninger som nævnt i stk. 5, nr. 2, kan alene videregives af forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysnings tjeneste til brug for offentlige alarmtjenester, politiet, statsadvokaterne, Styrelsen for Patientsikkerhed, de enkelte retter, kriminalforsorgen eller restanceinddrivelsesmyndigheden.</p> <p><i>Stk. 7.</i> En slutbruger kan hos udbydere af almene, offentligt tilgængelige nummeroplysningsdata-baser og -registre kræve at blive</p>	<p>offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger, i nærmere aftalt form og på fair, objektive, omkostningsbaserede og ikkediskriminerende vilkår.«</p> <p>8. I § 31 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> En slutbruger skal give samtykke til, at slutbrugerens nummeroplysningsdata må videregives til brug for offentligt tilgængelige nummeroplysnings tjenester og telefonbøger, jf. dog stk. 6«.</p> <p>Stk. 4-8 bliver herefter stk. 5-9.</p> <p>9. I § 31, <i>stk. 4</i>, der bliver stk. 5, ændres »jf. dog stk. 5 « til »jf. dog stk. 6«.</p> <p>10. § 31, <i>stk. 5</i>, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 4 og 5«.</p> <p>11. I § 31, <i>stk. 6</i>, der bliver stk. 7, ændres »stk. 5, nr. 2« til »stk. 6, nr. 2«.</p>
---	--

optaget i alle disse nummeroplysningsdatabaser og -registre, når slutbrugerens nummeroplysninger er relevante for formålet med nummeroplysningsdatabasen eller -registeret. Udbydere af nummeroplysningsdatabaser og -registre skal efter anmodning fra en slutbruger give slutbrugerens adgang til at kontrollere oplysninger om slutbrugerens egne nummeroplysningsdata hos den pågældende udbyder af nummeroplysningsdatabasen og -registeret.

Stk. 8. Udbydere som nævnt i stk. 7 skal uden omkostning for slutbrugerens give denne oplysninger om formål med databasen eller registeret og om andre anvendelsesmuligheder heraf på grundlag af søgefunktioner, som er indbygget i elektroniske udgaver, inden slutbrugerens medtages i databasen eller registeret, eller inden ændring af formål eller de nævnte anvendelsesmuligheder iværksættes.

§ 32. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af reglerne i dette afsnit og regler udstedt i medfør heraf, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Det påhviler udbydere, der i medfør af bestemmelsen i § 24 er tildelt numre, nummerserier, koder eller adresser i den samlede danske nummerplan, at sikre over-

12. I § 31, *stk. 8*, der bliver *stk. 9*, ændres »stk. 7« til »stk. 8«.

13. I § 32, *stk. 1*, ændres »stk. 2 og 3« til: »stk. 2-4«.

14. I § 32, *stk. 2*, ændres »§ 24« til: »§ 24, *stk. 1*,«.

holdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri, uanset om brugen af de pågældende numre, nummererier, koder eller adresser enkeltvis eller i blokke er overladt til slutbrugere eller til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

§ 55. ---

15. I § 32 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. De offentlige myndigheder og virksomheder, der i medfør af § 24, stk. 2, er tildelt numre, nummerier, koder eller adresser, skal sikre overholdelsen af regler fastsat i henhold til § 21 og vilkår fastsat med hjemmel heri.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

16. I § 55 indsættes som *stk. 7-9*:

»Stk. 7. Erhvervsstyrelsen kan under ekstraordinære omstændigheder, hvor der er et påtrængende behov for en hurtig indsats for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, træffe afgørelser om forholdsmæssige foranstaltninger af midlertidig karakter uden at følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.

<p>§ 57. Digitaliseringsministeren fastsætter nærmere regler om høringer, herunder om, hvilke afgørelser der skal gøres til genstand for udvidet høring, og om procedurer for Erhvervsstyrelsens gennemførelse af høringer.</p> <p>§ 60 d. Kommunalbestyrelser kan give støtte til etablering af</p>	<p><i>Stk. 8.</i> I tilfælde som nævnt i stk. 7 skal Erhvervsstyrelsen straks sende afgørelsen til Europa-Kommissionen, BEREC og de andre EU-medlemsstaters tilsynsmyndigheder med en udførlig begrundelse.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Hvis Erhvervsstyrelsen træffer afgørelse om at gøre afgørelser som nævnt i stk. 7 endelige eller forlænge deres gyldighedsperiode, skal Erhvervsstyrelsen følge proceduren i artikel 32, stk. 3 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation.«</p> <p>17. § 57 affattes således:</p> <p>»§ 57. Når Digitaliseringsstyrelsen henholdsvis Erhvervsstyrelsen i medfør af denne lov vil træffe foranstaltninger med væsentlig påvirkning af det relevante marked, skal de give interesserede parter mulighed for at fremsætte bemærkninger til udkastet til foranstaltninger inden for en rimelig tidsfrist. Denne frist skal fastsættes under hensyn til sagens kompleksitet og må ikke være kortere end 30 dage, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder.«</p> <p>18. I § 60 d, stk. 1, ændres »1407/2013 af 18. december 2013</p>
--	--

UDKAST

<p>elektroniske kommunikationsnet i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 med senere ændringer og støtte i medfør af Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer.</p> <p>§ 81. Med bøde straffes</p> <p>1) den, der overtræder § 7, stk. 1, § 10, stk. 3 og 4, § 31, stk. 4-7, § 35 eller § 51 a, stk. 1 og 4, eller § 62, stk. 1 og 3, 2-5) ---</p>	<p>om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte med senere ændringer« til: »2023/2831 af 13. december 2023 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte «.</p> <p>19. I § 81, stk. 1, nr. 1, ændres »§ 31, stk. 4-7,« til »§ 31, stk. 4-8,«</p>
---	---